

Kresťanský časopis

manna

December 2013 | Číslo 15

VYZNANIE

Keď bol len dieťaťom znepokojoval kráľa,
keď bol len chlapcom, udivil inteligentov,
keď bol mužom, otriasol celým národom a základmi Rímskej ríše.
Ovládal zákony prírody, chodil po vlnách mora, tíšil búrku,
nasýtil z mála tisícové zástupy,
uzdravoval bez liekov, kriesil mŕtvych.
Nepriatelia ho nemohli premôcť,
satan ho nemohol zničiť,
hrob ho nemohol zadržať!
Nad všetkým zvíťazil!

Nenapísal ani jednu knihu,
ale do všetkých knižníc sveta by sa nevošli knihy,
ktoré o ňom boli napísané.
Nezložil žiadnu pieseň,
ale svojou odpúšťajúcou láskou rozozvučil piesne
chvály viac než všetci básnici sveta.
Nezaložil náboženskú školu,
vedecký ústav ani seminár,
ale všetky školy vzdelaných národov
sa nemôžu pochváliť toľkými žiakmi ako On.
Nezariadil lekársku ordináciu,
ale uzdravil viac chorých duší
ako tisíce lekárov chorých tiel.
Nevelil žiadnej armáde, nedobyl žezlom ani piad' zeme,
a predsa žiadny vojvodca nemal toľko dobrovoľníkov ako On.

Mocou svojej lásky,
posolstvom evanjelia pretvoril svet!
Veľkí muži sveta prišli a odišli.
Všetci ľudia sklamali, On však nesklamal nikoho.
Všetci ľudia zhrešili,
On však zostal svätý, večný, dokonalý,
najkrásnejší medzi ľudskými synmi.

A tento Ježiš je spasiteľ sveta,
môj Spasiteľ a orodovník u Boha.
Ak chceš, bude i tvoj.
Pokor sa pred ním,
urob ho kráľom svojho srdca.

VYVOĽ SI JEŽIŠA, NIKTO NIE JE AKO ON!

Milí čitatelia,
Znovu je tu december, a ako čo to už dobre viete, posledné číslo nášho časopisu každý rok vychádza tesne pred Vianocami. Mne osobne sa ťažko tomu verí, že už za sebou máme 15 čísel a že čoskoro vstúpime do roku, v ktorom náš časopis osláví štyri roky od vydania prvého čísla.

Bohu som vďačný za všetkých spolupracovníkov, autorov textov, prekladateľov, korektorov, lektorov, dizajnerov, distribútorov, za všetkých, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporili vydávanie časopisu „Manna“ a najmä som vďačný Bohu za každého čitateľa, ktorému sme mohli poslúžiť. Vždy bolo požehnaním počuť dobré správy a svedectvá od ľudí, ktorí boli povzbudení čítaním predošlých čísel.

Väčšina z nás žijeme rýchlym životným tempom a občas máme pocit zaneprázdnenosti a prepracovanosti. Žiaľ, väčšina je i ďalej zameraná na prežívanie a zriedkakedy si nachádza čas zastaviť sa a uvažovať o trvalých, večných, duchovných hodnotách. Vianočné a novoročné sviatky sú najmä vhodné k tomu, aby sme sa zastavili a rozmýšľali o tej neobmedzenej, extravagantnej Božej láske, ktorá sa prejavila keď Boh poslal svojho milovaného syna na svet, aby každý, kto v neho verí, nezahynul večne, ale mal večný život. Príchod Spasiteľa na svet bola udalosť, ktorá zmenila chod dejín človečenstva. Teraz už každý má šancu nájsť ten opravdivý zmysel života, nádej a istotu, a stratenú cestu k Bohu. Už viac nikto nemusí „chodiť vo tme“, lebo Ježiš je tým opravdivým svetlom života každému, kto prichádza na svet.

S veľkou pravdepodobnosťou môžeme povedať, že sa Ježiš Kristus nenarodil ani 25. decembra ani 7. januára, a

že dátum oslavovania Vianoc má viac spoločného s pohanskými modláorskými obyčajmi ako s opravdovým dňom narodenia Spasiteľa. Dobré vieme, že Vianoce nie sú o dni, o darčekom, vyzdobených domoch, koláčoch alebo o bohatom rodinnom stole plného jedál, no predsa považujem, že sú vianočné sviatky vhodnou príležitosťou vyznať a proklamovať celému svetu, že Spasiteľ Ježiš sa narodil a priniesol nádej večného života každému, kto ho chce prijať. Ježiš povedal, že prišiel, aby dal život a hojnosť dobrého každému kto prijíma. Vianoce sú vhodné k tomu, aby sme každý aspoň na chvíľku považovali o tej spasiteľnej Božej milosti a opýtali sa sami seba či sme už našli zmysel Vianoc a či narodený Spasiteľ ovplyvnil a zmenil naše životy. Sú to dni keď každý má príležitosť povolať Spasiteľa, aby sa narodil v jeho srdci a keď každý môže prijať ten hojný božský život, ktorý je hodno žiť.

Prajem Vám, aby ste počas nastávajúcich vianočných sviatkov našli opravdivý zmysel Vianoc, zažili vo svojich srdciach opravdivú nebeskú radosť, a nech z vašich znovuzrozených srdiec odznieva pieseň „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj, ľuďom dobrá vôľa“. Nech s Novým 2014. rokom do vašich srdiec, domov a rodín príde Božie požehnanie a každý dobrý Boží dar.

S úctou,

VLADIMÍR ČERVENJÍ | REDAKTOR

Kresťanský časopis „Manna“ je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza každé tri mesiace
a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: manna.casopis@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.

Zodpovedný redaktor: Vladimír Červenji
Technický redaktor: Vladislav Šírka
Jazyková korektúra a preklad textov: Anna Pintír
Grafická úprava obálky: Viliam Valentini

Členovia redakcie:
Vladimír Červenji, Vladislav Šírka, Anna Pintír,
Branislav Šírka, Pavel Mámojka, Dan Tomášik,
Zuzana Kačanskí, David Mámojka, Robert Mámojka,
Anna Struhárová, Jana Zorjanová, Tatjana Pintír.

Distribúcia pre Srbsko:
Daniel Pintír, mobil: 064/348-72-49,
e-mail: daniel@neobee.net

Distribúcia pre Slovensko:
Branislav Šírka, mobil: +421940728285
e-mail: brankos86@yahoo.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina. December 2013.
www.manna.org.rs

OBSAH	STRANA
VYZNANIE	2
ÚVODNÉ SLOVO	3
NARODENIE KRISTA PÁNA, SYNA BOŽIEHO	4
PREČO BY SOM MAL VERIŤ	6
NESTAVAJ TRVALÝ POMNÍK	8
ODPÚŠŤANIE UVOLŇUJE	9
VIANOCE V NIEČIOM ZLOMENOM SRDCI	10
NOVÉ OKO	12
VÍŤAZSTVO NA KOLENÁCH	14
OVLÁDAJ SA	15
MY SME STROMY	16
DEFINÍCIA BOŽEJ LÁSKY	17
MOC MODLITBY ŽENY	18
MIMOCHODOM	20
MYŠLIENKY MÚDRICH	22

Narodenie Krista Pána, syna Božieho!

Vianoce. Slnce už dávno zašlo za vrch Sion. V Jeruzaleme večer vystriedal deň a tíško kráčajúc kňaz sa ponáhlal domov, aby sa s rodinou pomodlil, lebo zajtra mal začať tak dlho plánované sčítanie občanov a on potreboval ešte mnoho toho prichystať pre obete, ktoré mal priniesť za ľud. Jozef s Máriou už pred pár dňami odišli do Betlehema, ved' im to ani najmenej nezodpovedalo a zvlášť Márii, ktorá v bolesti nosila svojho prvorodeného syna. Bolo to ozaj zvláštne prežitie, keď tak asi pred deviatimi mesiacmi mali zážitok stretnúť sa s anjelom Gabrielom. Od vtedy sa ich život veľmi zmenil. Boli mladí, plní plánov a ideí pre nastávajúci život, ktorý plánovali začať spolu, iba čo žatva skončí, ved' boli zasnúbení. Jozef sa nevedel nahľadieť do tých krásnych nevinných Máriiných očí. Bola pôvabná, plná krasy, ale to sa ani neblížilo k jej pobožnému životu, ktorému ju naučila matka a zvlášť tá stará matka, keď jej ešte kým bola dieťa rozprávala o babičke Ruti.

Usilovali sa hebrejské ženy byť ako Rúť. Rúť v Izraeli i do dnes prijímajú ako symbol oddanosti, vernosti a krásy. Tak pozoruhodná žena, aj keď nebola z Izraelského rodu, vedela si vážiť Boha, svojho manžela. Rúť bola Moábka, ale nielenže milovala manžela, ale k tomu si veľmi uctievala svokru Noemu. Pre jej rozhodnutie, zostať vernou Bohu Izraelovmu, stala sa symbolom a merítkom dobroty, poctivosti a podriadenosti zákonu Mojžišovmu. Mária už ako dieťa mala záujem o Božie veci. Nie jeden raz sa dopytovala matke, či staraj matka o tom, že vlastne čo je viac Izrael od ostatných národov? Prečo Boh tak miloval Abraháma? A vlastne, čo bola služba proroka Mojžiša? A teraz už ako zasnúbená panna, veľmi netrpezlivo čakala tie sviatočné dni. Bola to zvláštna chvíľa byť v chráme, lebo do Jeruzalema vtedy prichádzali aj ich príbuzní, a aj teta Anna s manželom bola z roka na rok ich zvláštnou hosťkou. Keď vlani boli u nich, rozprával švager Zachariáš, že podľa proroctiev, a zvlášť Danielovho, ale ešte úplnejšie prorok Izaiáš písal o tom, má sa narodiť Immanuel a že On keď príde, vyslobodí Izraela od nadvlády cudzincov. Bola to jediná nádej hebrejov, vždy keď nad nimi panovali cudzinci. Izaiáš už dávno zomrel a od toho proroctva ubehlo hodne rokov a oni ako národ aj teraz boli pod nadvládou

Rimanov. Zachariáš čítal, že prorok Mojžiš prorokoval skôr ako zomrel nasledovné slová: (Deuteronomium 18:15) „Hospodin, tvoj Bôh, ti vzbudí proroka z tvojho streda, zpomiedzi tvojich bratov, ako som ja, na toho budete počúvať.“ Kňazi opakovali čítajúc oddiel toho proroctva z roka na rok a hľa už prichádzal druhý milénium a nestalo sa vyplnenie toho proroctva. K tomu i iní proroci hovorili o zvláštnom prorokovi. Izaiáš hovoril nejaké podobné proroctvo a bolo to záhadné, lebo hovoril o zvláštnom dieťati. Ľudia boli zaujatí týmito sľubmi, očakávajú, že sa to práve v tom roku vyplní. Ozaj, keď sa to má stať, pýtal sa otca i mladý Jozef, snúbenec Máriin. Nedalo sa jasne vedieť, či sa to proroctvo vzťahuje na toho istého muža, o ktorom aj Izaiáš prorokoval alebo to budú viacerí v jednom duchu. No (Izaiáš 9:6) hovoril obsiahlejšie „Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci, a nazovú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Bôh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja. Množitelovi toho kniežatstva a pokoju nebude konca. Sedieť bude na tróne Dávidovom a bude panovať nad jeho kráľovstvom, aby ho pevne postavil a založil na pevný základ súdom a spravodlivosťou odteraz až na veky. Horlivosť Hospodina Zástupcov to učiní. Teraz išli do Betlehema a Mária

cestou rozmýšľala a skoro vykrikla: Jozef, čo si myslíš, nie je to vlastne vyplnenie proroctiev, o ktorých nám čítal kňaz v sobotu v synagóge!? Ved' sme sa zachovali v bázni Hospodinovej a hľa, aké sme mali skúšky, keď naši spozorovali, že som tehotná. Ale som šťastná, že i tebe Jahve oznámil, nevedela by som ti vysvetliť, že som panna i keď som tehotná, ozaj čo to len má byť za dieťa?

Keď to počul Jozef, pomyslel si: Počkaj, anjel nám oznámil, že to dieťa zachráni svoj ľud. Chlí'ku zastal, oči sa mu ešte viac otvorili, tvár rozjasnila a srdce rýchlejšie začalo biť. Pomyslel si, či je to možné! Vari to bude tento syn ktorého nosí Mária? Teraz dostal pravé zjavenie od Pána. Možné je, ako by chcel seba presvedčiť, spamätal sa toho príbehu v čase stretnutia anjela vo sne, pomyslel si: Ved' som ju chcel tajne prepustiť, nechcel som jej urobiť potupu, videl Boh moje utrúpené srdce, preto poslal anjela, a anjel ma informoval o tom a povedal mi, aby som nerozmýšľal „logikou“, ved' ma Mária tak milovala, že len Jahve bol v jej srdci predomnou. Jeho slová ma ubezpečovali, že je to mojím privilegiom a požehnaním byť opatrovníkom toho zvláštného dieťaťa. Teraz mu srdce hovorilo: Boh Izraelov ma vyvolil byť nazývaným otcom dieťaťa, ktoré sa narodí z čistej panny, mojej budúcej manželky.

Ako tak rozmýšľal, prišli pred hostinec. Už boli unavení z dlhej cesty. Bolo si treba odpočinúť, už bolo neskoro chodiť po meste hľadať miesto na prenocovanie. K tomu Mária bola veľmi vyčerpaná. Opýtali sa hostinského či je miesta pre nich? Ani ich to nenapadlo, že mesto bolo vyplnené mnohými počesťnými a tými, čo prišli z istej príčiny ako oni- zapísať sa do knihy narodených. Zarazilo ich, keď počuli, že už pred večerom boli všetky, i alternatívne, miesta vypredané.

No tak čo? Čo urobiť? Pýtal sa svojej milej snúbenke Jozef.

Mária s úsmevom pokrčila plecami a pozrela na svojho milého Jozefa: No pokúsme sa tam na okraji osady, vidíš ešte svieti pred dverami, sú tam naši príbuzní, azda majú nejaké miesto pre nás. Nechcela som ísť k nim, aby sme im neboli na obtiaž a som si myslela, že hostinec je vhodnejší pre nás a naše dieťa. No, ale keď je tak, poďme ďalej. Pred dverami sedela skupinka ľudí,

rozprávali sa o všeličom a aj o tom, že čo to len má byť, keď žiadajú sčítanie ľudu? Hádam nás nechcú predávať za otrokov niektorým národom, veď sme už dlho tlačení od Rimanov, bolo by dobre, keď by sa vyplnilo proroctvo a Immanuel, Mesiáš keď by už konečne prišiel. Domáci Pán pozrel na Máriu, usmial sa a nepovedal nič. Asi si pomyslel: Také krásne dievča a škoda, že sa nezachovala pannou, hľa, je vidno, že je tehotná. Kde sa len vzala tak neskoro, čo nešli niekde inde? Sme príbuzní, ale ako môžem prijať pod svoju strechu takú „hriešnu ženu? Ozaj či sa nemohli zdržať ešte trochu a nenarodila by zo smilstva? Ešte by mnoho toho rozmýšľal, keď by nebol počul tak úprosný hlas Márie: Dobrý večer, ujko! Sme pomaly išli do Betlehema, sa mi ťažko kráča a aj na veľblude mi stŕpli občas nohy, je dosť dlhá cesta. Nemienili sme vás obťažovať, ale kým sme sa dostali do hostinca, tam je už všetko obsadené, mohli by ste nás prijať do rána a ráno sa pokúsime pohľadať niekde miesto pre náš pobyt? Jozef povedal: Ja môžem byť aj vonku, veď som mnohé noci prebdel pri ovciach, keď sme so strýkom bdeli strážiť rodinné stádo. Jakob sa usmial, pohladil bradu a pomyslel si, ľutujem vás, ale ja sa nechcem pošpiniť a mať podiel na cudzoložstve, no však ešte stále nič nepovedal. Zrazu sa zasmial a tak nábožne, aby sa nedalo vedieť, čo si myslel a povedal: Viete, deti, ja by som vám z drahej vôle pomohol, ale nemám miesta, čakám iných hosti - i keď vedel že tí prídu len napozajtra, keď sa rýchlo nemohol spamätať lepšiu výhovorku, tešil sa, že sa spamätal aspoň nejakú. Bol rád, že sa niektoré dieťa nenašlo vonku a manželka ho asi nechcela oprávať, že tí hostia až napozajtra prídu. Boli rozčarovaní, ale nie bezradní. Jozef a Mária sa už rozhodli odísť a buď bude Mária pri veľblude, alebo niekde pod stromom a tú noc nejako prebdejú spolu. Práve keď sa vybrali odísť, pošepol Jozef: Neboj sa Mária, Hospodin bdie nad nami, On nam pomôže! Tu sused príbuzného prišiel bližšie a povedal: Sme chudobní a máme len dve miestnosti, v našom skromnom domčeku, je to vlastne akoby jaskyňa, v jednej sme my s manželkou a deťmi, tá je síce preplnená vždy. A akoby ho to zmrzelo dohovoriť: Ale na leto už budem môcť si spraviť túto jednu miestnosť. Zatiaľ v druhej mám trochu stáda, ale je to teplé miesto. Hľadím, že je neskoro a vonku je chladno a zvlášť pre tvoju mladú tehotnú manželku. Vďaka Bohu, požehnal nás tak, že sa i navečeráte a umyjete si nohy a tak na ráno vám pomôžem nájsť lepšie miesto. Zaradovali sa, už si nežiadali byť na pohodlnom mieste. No i na slame sa dá dobre oddýchnuť a keď tento taký milý sused má súcit, neodmietneme, povedala Mária.

Len čo knôť vyhárал, Mária pocítila, že ide porodiť. Podľa tete Anne asi by to malo

byť o pár dní nekôr, ale to sa nedá presne vedieť. Preto hneď suseda príbuzného, Alžbeta, priniesla teplú vodu, rozsvetlila miestnosť väčším svietnikom, ktorý býval v ich izbe a kým to pripravovala, počula plač nemlúvňatka. Jaj, či je krásny - vykrikla od radosti - veď je to chlapec. Pomohla Márii čo trebalo a povedala: No Jozef, si požehnaný muž, máš syna, tak aspoň i jeho hneď zapíšeš do knihy narodenia v Betleheme. Jozef sa usmial a pomyslel: Ale všetci ste nesprávnej mysle a ak vám poviem o všetkom, neuveríte. Zrazu sa zjavila hviezda a spev anjelov akoby priblížil celé obyvateľstvo nebies, kým anjeli spievali „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj, v ľuďoch zaľúbenie“. Nevedel, či je to sen alebo pravda, zrazu počul pastierov, ktorí prišli celí zadýchaní. Ponáhľali sa vidieť čo je to za dieťa, o ktorom anjeli oznamujú, že sa narodil a že je Spasiteľ, Kristus Pán. Bolo tak, v plienkách zavinuté dieťaťko sa už akoby usmievalo a vítal svojou spokojnou tváričkou. Očká malo zavreté, iba pravá rúčka mu vyčnievala a Mária v modlitbe ďakovala Bohu za jeho ochranu a pomoc, ktorú si nevedela ani predstaviť.

Teraz sa cítil i Jakob, a jeho manželka, požehnaný, že práve v ich dome a to v jasliach, ktoré on sám urobil, ležalo nejaké zvláštne dieťa. Jozef sa im ráno poďakoval a odišiel zapísať Máriu, seba i Ježiša. Ježiš bol na pohľad celkom rovnaký ako všetky ostatné deti Abrahámove, nemal zvláštnu krásu ani podoby, tak že ľudia rýchlo zabudli na to divné zjavenie. Pastieri i ďalej pásli stádo, Ježiš robil s otcom tesárske práce a Mária bývala v dome Jozefových rodičov. Iba že sa v každodennom živote Jozefa a Márie vytvárali myšlienky. Modlievali sa Hospodinovi, aby neurobili nejakú vec, ktorá by ich vzdialila od zaslúbenia, ktoré dostali od anjela Gabriela. Ježiš bol zvláštny chlapec, nikdy neklamal ako jeho bratia a sestry. Nikdy sa nehádala s nimi, nikdy nekričal, ani sa nevysmieval z nikoho. Obetoval sa v každodenných prácach, aby pomohol každému. Pozorne počúval v synagóge a keď išli do Jeruzalema, netrpezlivo sa očakával stretnúť s učiteľmi zákona, aby sa ich opytoval na veci, ktoré mu nejak boli zjavené a pocítil, že je zodpovedný ich celkom vyplniť. Lukáš zapísal o jeho ďalšom živote (Lukáš 2:40) A dieťaťko rástlo a silnelo duchom, plnené súc múdrosťou, a milosť Božia bola obrátená naň.

On bol, duchovne skúmajúc, ten „pravý Bäránok, ktorý rástol a silnel, aby prevzal službu najvyššieho kňaza, On sa stal vyplnenie proroctiev a tak sa i stal „Knieža Pokoja“. Bol pravý človek - syn človeka (Márie) až kým nevyplnil zákon, stanúc sa Kňazom bez rodokmeňu Júdovej rodiny.

Keď mal tak okolo 30 rokov, prevzal službu pravého Večného kňazstva, zastupujúc všetkých, (Ján 3:15) aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. V jeho ľudskom tele vyplnil zákon a tak vyslobodil ľudský rod od odsúdenia. Už súd nemá moci nad tými, ktorí uverili (a ešte uveria), ale z viery sú ospravedlnení (Galatským 3:6), Tak ako Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť. Abrahám vieru dokázal v skutočnom vyplnení rozkazu Božieho, preto nie mentálna viera ospravedľuje, ale viera, ktorá má skutok odriekania sa samovolnej spravodlivosti alebo spravodlivosti zo zákona.

Galatským 3:11 No, že zákonom nebol a nebude nikto ospravedlnený u Boha, je zrejmé, pretože spravodlivý bude žiť z viery.

Galatským 2:21 Nepohrdam milosťou Božou. Lebo ak je spravodlivosť skrze zákon, tedy Kristus nadarmo zomrel.

Galatským 3:26-29 Lebo všetci sme synmi Božími skrze vieru v Kristu Ježišovi.

Lebo všetci, ktorí ste pokrstení v Krista, Krista ste obliekli. Niet Žida ani Gréka; niet sluhu ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi. A jestli ste vy Kristovi, tedy ste semenom Abrahámovým a podľa zaslúbenia dedičmi.

Pán Ježiš sa stal pôvodcom spasenia všetkým veriacim. Židom 5:9 hovorí „... a súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“. Podľa tela syn človeka sa narodil, aby odsúdil hriech na svojom tele.

Takže sa narodil Syn človeka a pretože bol započatý zo Svätého ducha, vyplnil Zákon, lebo nemal dedičnú hriešnu prirodzenosť zdedenú po Adamovi. Otec si to telo prevzal a nazval ho Milovaným synom, telo nazval chrámom a sám Otec sa vzniesol do SVOJHO CHRÁMU - tela. Preto je Otec večnosti v osobe syna človeka.

Izaiáš 9:6 „...Predivný, Radca, Silný Bôh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti.“

Je to veľké tajomstvo, ako čo hovorí Apoštol Pavel v 1. Timoteovi 3:16 „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti: Bôh zjavený v tele...“, teda Boh sa nenarodil ale zjavil v tele, a je to „tajomstvo, skryté od vekov a od dávnych pokolení, ale teraz je zjavené jeho svätým ktorým Bôh ráčil oznámiť, čo a jaké je bohatstvo slávy toho tajomstva medzi pohanmi“.

Pastor Martin Širka

Prečo by som mal veriť, že Boh sa stal človekom?

Centrom kresťanskej viery a praxe je skutočnosť, že v Ježišovi Kristovi sa večný Boh stal ľudskou bytosťou. Iste je to zázrak nad zázrakmi. Kvôli tomu, nie je nezvyčajné, že spôsob ktorým sa to stalo, predstavuje tiež zázrak – nadprirodzené dielo Boha v tele panny Márie, ktorej sa, i keď bez ľudského otca, narodilo dieťa, ktoré bolo v úplnosti človekom.

Mária tvrdila, že sa jej ukázal anjel hovoriac, že počne syna Duchom Svätým. A ešte jej povedal, že to dieťa, ktorému mala dať meno Ježiš, bude Syn Boží. Ak Mária klamala, noc v ktorej sa narodil Ježiš nebola svätá noc a jediná vec, ktorá bola tichá je pravda. Ako by sme to mali vedieť?

Ako môžeme za pravdivý pokladať príbeh, ktorý zvyčajne vyvolá podsmech a nedôveru? Odpoveď sa skrýva v tom, čo nasledovalo potom. Keď by nejestvovali svedkovia a dôkazy, mohli by sme ignorovať Máriine tvrdenia. Ak život jej syna bol rovný každému inému životu, nie je nič ľahšie ako odmietnuť jej rozprávku o pannenskom počatí.

Oznámený príchod Boha v ľudskom tele

To, čo s istotou vieme je, že v siedmom storočí pred Kristom prorok Izaiáš dal proroctvo o Božom služobníkovi, ktorý v posledných časoch bude vládnuť zemou. Opísal deň, v ktorom si celá zem odpočinie v pokoji a všetky národy pôjdu do Jeruzalema oslavovať Boha (Izaiáš 2). Izaiáš oznámil: „**Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci, a nazovú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Bôh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja.**“ (9: 6) Izaiáš tiež podal misteriózne proroctvo, ktoré sa iba čiastočne splnilo za jeho života. Takto sa začalo: „**Preto vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel.**“ (7: 14) Emmanuel znamená „Boh je s nami.“

Mnohí veria, že mudrci (tzv. traja králi), ktorí sa prišli Ježišovi pokloniť po jeho narodení, prišli z oblasti Babylona. Ak je to tak, oni mohli mať prístup proroctvu židovského proroka Daniela. 400 rokov skôr, za času svojho vyhnanstva v Babylone, Daniel mal veľké videnie, ktoré umožňuje vypočítať príchod židovského Mesiáša. Podľa Danielovho videnia, od roku, ktorého bol vydaný príkaz, aby sa obnovil chrám (458 alebo 444 roku pred Kristom), 69 týždňov malo byť sledované príchodom a smrťou Mesiáša (Daniel 7: 13 – 14; 9: 24 – 27). Niektorí veria, že toto proroctvo predpovedalo presný počet dní po Ježišov slávnostný vstup do Jeruzalema.

Taktiež, títo mudrci z východu nasledovali „hviezdnu dráhu“ ku židovskému mestu Betlehem. To čo tam našli, bolo dieťa za ktoré verili, že je dlho očakávaný židovský Mesiáš, preto že starozákonný proroci stovky rokov hovorili o „Hviezde“ a o „Berle“, ktorá vyjde z Izraela (4. Mojžišova 24: 17). Starý zákon taktiež predpovedal o vládcovi Izraela, ktorý príjde z Betlehema, vládca ktorého „**východiská sú od pradávna, odo dní veku.**“ (Micheáš 5: 2)

Ježišove vyhlásenia a život

Niektorí sugerovali, že Ježiš nikdy o sebe netvrdil to, čo tvrdili Jeho nasledovníci. Vrava, ktorá obkolesovala Jeho život, najlepšie sa môže vysvetliť Jeho opätovným tvrdením, že je jedno s Bohom. Ján, jeden zo spisovateľov evanjelia, cituje Ježiša hovoriac: „**...prv než bol Abrahám, som ja.**“ (Ján 8: 58) (V 2. Mojžišovej 3: 14, Boh používa meno JA SOM, aby sa predstavil Mojžišovi). Ján tiež cituje Ježiša uvádzajúc: „**Ja a Otec sme jedno.**“ (Ján 10: 30) a „**Keby ste boli mňa poznali, boli by ste poznali aj môjho Otca; ale odteraz ho už znáte aj ste ho videli.**“ (Ján 14: 7). Podľa evanjelií, Ježiš povedal, že milovať alebo nenávidieť, prijať alebo odmietnuť Jeho, znamenalo milovať alebo nenávidieť, prijať alebo odmietnuť Jeho Otca v nebesiach.

Keď Tomáš, jeden z Ježišových učeníkov, videl vzkrieseného Krista, vyhlásil: „**Môj Pán a môj Boh!**“ Neskôr, po rokoch, Ježišov blízky priateľ a nasledovník, Ján, zapísal: „**Na počiatku bolo**

Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ten, to Slovo bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo...A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu jako jednorodeného od Otca a bol plný milosti a pravdy.“ (Ján 1: 1 – 3, 1: 14) Druhý priateľ, Peter, sa v jednom zo svojich listov rannej cirkvi prihovára ku svojim čitateľom ako „tým ktorí dostali s nami rovnocennú vieru v spravodlivosť nášho Boha a Spasiteľa Ježiša Krista.“ (2. list Petrov 1: 1)

Ježišovi priatelia možno aj chceli uveriť, že On bol viac ako iba človek, ale Jeho nepriatelia tomu nechceli uveriť. Náboženský vodcovia Izraela boli veľmi urazení už len pri samej myšlienke, že človek, ktorý ich obvinil že sú pokrytcami, slepí vodcovia slepých, taktiež tvrdí že odpúšťa hriechy, hovorí o Bohu ako svojom Otcovi, a k tomu ešte zvykol povedať že je s Ním jedno. Viackrát sa stalo, že izraelskí vodcovia vzali kamene aby Ježiša zabili, hovoriac: „**Za dobrý skutok ťa nekameňujeme, ale za rúhanie sa a preto, že ty súc človek robíš sa Bohom.**“ (Ján 10: 33)

Ježišove divy zapísané v Novom zákone sú viac ako iba nezvyčajné udalosti. Predstavovali znamenia. On ich vykonal preto, aby posmelil ľudí veriť v Neho, kvôli možnosti získania večného života. Uzdravil chromého, aby potvrdil svoje právo odpúšťať hriechy. Nakrmil tisíce ľudí rukou malého chlapca, položiak tak základ svojmu tvrdeniu, že On je „**chlieb života**“. Kráčal po vode, upokojil búrivé more, vyliečil nemocných, uzdravil paralyzované údy, slepým vrátil zrak, hluchým sluch; ba aj z mŕtvych vzkriesil nabalzamovaného človeka menom Lazar. Jeden z dôvodov prečo Boh robil zázraky cez Ježiša bol ten, aby podporil svoje tvrdenie, že On je Bohom. Apoštol Ján zapísal: „**A tak aj mnoho iných divov učinil Ježiš pred svojimi učeníkmi, ktoré nie sú napísané v tejto knihe. Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene.**“ (Ján 20: 30 – 31)

Ježišova smrť

Najnevyvrátiteľnejšie tvrdenie bolo to, že mnohí svedkovia videli Pána a hovorili s Ním, po tom ako našli prázdny hrob a pred tým ako Ho videli odísť do neba. Títo svedkovia svojimi tvrdeniami nemohli získať nič pozemské. Nemali žiadnu nádej, ani materiálne bohatstvo, ani moc.

Mnohí sa stali mučeníkmi, do konca života tvrdiac, že očakávaný Mesiáš Izraela žil medzi nimi, položil obeť pre ich hriechy, a že vstal z mŕtvych uisťujúc ich, že má schopnosť priviesť ich k Bohu.

Mnohí ľudia v priebehu dejín o sebe tvrdili, že sú bohovia, ale iba jeden bol ochotný zomrieť pre hriechy iných. Iba jeden vstal z mŕtvych aby potvrdil, že je Synom Božím.

Podľa Nového zákona, po tom ako dobrovoľne dal svoj život ako obeť na kríž, zjavoval sa svojim najbližším učeníkom a viac ako 500 iným nasledovníkom, v priebehu 40 dní (Korinským 15: 5 – 8). Svedkovia boli toľko presvedčení v jeho vzkriesenie, že boli hotoví trpieť a zomrieť pre svoje presvedčenia. Jeho učeníci hovorili, že im ukázal rany na dlaniach a nohách, že kráčal a rozprával sa s nimi, tiež s nimi aj jedol. A potom, keď sa s nimi stretol na Olivovom vrchu, povedal im posledné slová a vystúpil do oblakov. S podivuhodnejším odchodom, v porovnaní s príchodom, Ježiš nám zanechal ľahšie porozumenie toho oznámenia anjela, ktorý povedal: „**Lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, Pán, v meste Dávidovom.**“ (Lukáš 2: 11)

Ježiš sa týka teba

Ak máš zmiešané pocity kým rozmyšľaš o dôkazoch Ježišovho života, a možno sa cítiš byť prinúteným veriť, že je On Syn Boží, a nie si si istý ohľadom svojho vzťahu k Nemu; ak je práve to tvoj prípad, buď si istý tým, že: **Ak Ho prijmeš, On prijme teba a ponúkne ti odpustenie a večný život. Adoptuje ťa do Božej rodiny a stane sa tvojím Spasiteľom, Učiteľom a Pánom.**

Ak si nikdy neprijal Ježiša týmto spôsobom, povzbudzujem ťa, aby si si dôkladne prečítal Nový zákon, a to: verše Rimanom 3: 23 (ktorý hovorí, že všetci zhrešili), 6: 23 (ktorý hovorí, že odplatou za hriech je duchovná smrť, oddelenie od Boha) a 10: 13 (ktorý nás uisťuje, že každý ktorý bude vzývať meno Pánovo, bude spasený).

Boží dar spasenia môžeš prijať práve teraz... a preto, spoznaj Boha...

Preložila Kristína Uramová

Nestavaj trvalý pomník dočasnej situácii

1.kniha Kronickým, začnúc prvými ôsmimi kapitolami zaznamenáva pokolenia od Adama do kráľa Saula. Tu nie sú popisy, iba mená. Niektorí hovoria, že túto knihu napísal Ezdráš, iní hovoria, že ju písal niektorí z Levitov, ale ktokoľvek týchto prvých osem kapitol napísal, plnil príkaz Všemohúceho Boha. Jedného dňa, kým som čítal túto knihu, našiel som niečo, čo som si nikdy predtým nevšimol. Mená sú uvádzané od Adama a potom iní otcovia a ich synovia v strede a v kapitole štvrtej spisovateľ sa pozastavil a zmienil sa o mene a opise človeka, ktorý nepatrí do tohto zoznamu. Spisovateľ nehovorí o tom, odkiaľ tento človek prichádza, ani kam šiel. Jediný rozdiel, ktorý nachádzame, je ten, že nielenže sa uvádza jeho meno, ale aj opis o jeho živote. Štyri kapitoly Boh uvádza mená a potom zrazu:

1. Kronickým 4:9-10 „Jabéc bol však slávnejší ako jeho bratia. Jeho matka mu dala meno Jabéc, keď povedala: Lebo som ho porodila v bolesti. Jabéc volal k Bohu Izraela: Kiežby si ma chcel požehnať a rozšíriť moje územie! Nech ma sprevádza Tvoja ruka! Zachovaj od zlého, aby ma nezastihol bôl! Boh splnil, čo si žiadal.“

Po týchto dvoch veršoch zoznam pokračuje. Čítal som a tiež počul o Jabécovej modlitbe. Tentokrát som si všimol niečo iné.

Jabéc nebol dôležitý v rodopise národa izraelského; ani nebol niekto dôležitý počas svojho života. Žil v dobe, keď národ izraelský dobýjal zem, ktorú im Boh zaslúbil. Žil v čase Jozuu a Kalefa. Jeho otec dokonca nebol Izraelita. Iba jeho matka. Keď ho prinášala na svet, trpela nesmiernu bolesť. Z toho dôvodu mu dala meno

Jabéc, čo znamená „spôsobuje bolesť.“ Toto meno ho sprevádzalo po celý jeho život. Kým ostatní rodičia pomenúvali svoje deti ako Jozua, čo znamená „vysloboditeľ“ alebo Kalef, čo znamená „verný“, **Jabéc musel žiť s menom, ktoré nosilo význam „spôsobuje bolesť“. Jeho matka si privlastnila dočasnú situáciu, ktorej vybuďovala pomník.**

Avšak Jabéc bol spravodlivý muž a Boh vždy poctí spravodlivých ľudí. Keď rodičia dávajú mená svojim deťom, očakávajú, že ony budú žiť podľa významu svojho mena. Jabéc čelil osudu, ktorý nebol prijateľný ani jemu, ani Bohu. A teda, modlil sa svojmu Bohu. Modlitba, ktorú mnohí považujú za sebeslúžiacu, bola Jabécova zúfalá prosba. V desiatom verši prosí Boha o slobodu z bolesti a zlého. Poznal, ktoré meno nosí a čo to meno znamená. Jeho matka z dočasného bôlu urobila trvalý osud pre svojho syna. Avšak napriek menu, Jabéc bol spravodlivý muž a Boh ho poctil a splnil to, čo si žiadal. Napriek tomu, že bol iba polovične Izraelita, ktorý nemal právo na zem ako čistokrvný Izraelita, Boh sa vystrel a zmenil jeho osud. Bez ohľadu kto on bol, kto bol jeho otec alebo matka, bez ohľadu na jeho meno, v rodopise dôležitých mien národa izraelského

Boh zobral Jabécovo meno a vystaval trvalý pomník spravodlivému človekovi!

Bez ohľadu, aká je tvoja situácia, je to iba dočasne. Boh ju môže vylepšiť. Pamätajme, Boh vždy poctí spravodlivého človeka! A teda, nestavaj trvalý pomník dočasnej situácii.

Ján Tomášik, ml.

Odpúšťanie uvoľňuje veľkú moc na zemi

Kedy sa my kresťania najviac podobáme Ježišovi? Vtedy, keď sme používaní v daroch Ducha, alebo keď kážeme výbornú kázeň alebo keď sa obetujeme pri potrebách iných? Toto sú dobré odpovede, ale ak nazrieme do Ježišovho života, najsilnejší bol, keď hovoril tieto slová z kríža: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia.“ Teda aj my demonštrujeme najvyšší stupeň kresťanstva, keď môžeme úprimne povedať tieto slová Bohu a ktoré sa týkajú tých, ktorí nás zranili alebo urazili. Ak uvažujeme na celkovej základni kresťanstva, ešte predtým ako doktríny, je to odpustenie.

Nezájdeme ďaleko v živote, predtým než nás niekto zraní a pocity horkosti vojdú do nášho srdca a otrávia nášho ducha. Ježiš tomu chápал a preto nám povedal v Marekovi 11:25, že odpúšťanie sa musí stať každodennou záležitosťou modlitebného života. Neodpustenie alebo horkosť škodia nádoze, v ktorej sú uložené. Niekedy si neuvedomujeme, že máme tento hriech vo svojom živote, pretože ospravedlňujeme pocit horkosti, keďže sme obeť a nezapríčinili sme tento stav. Môžeš povedať „Chcem odpustiť, ale tie pocity sú stále prítomné.“ Je to pravda, ale musíme pamätať, že odpustenie je rozhodnutie a nie pocit a kým prinášame toto k Bohu v modlitbe, On nás posilní, aby sme sa mohli zbaviť pocitu zranenia a k tým, ktorí spôsobili zranenie, preukazovať úprimnú lásku.

V Matúšovi 18:22 Ježiš nám hovorí, aby sme odpúšťali 70x7 krát, ak je to potrebné. To neznamená, že im stále

máme dôverovať, ale musíme sa zbaviť žiadosti o pomstu a zbaviť sa pocitu urazenosti. V nasledovných veršoch rozpráva podobenstvo o sluhovi, ktorý dlhoval 10.000 hrivien (milióny dolárov) a pán mu odpustil dlh. Ten istý človek vyhľadal človeka, ktorý mu bol dlžný malú sumu a nepreukázal mu milosť. Keď to pán zistil, nahneval sa a zatknúť ho pripísal mu pôvodný dlh. Boh nám mnoho odpustil, mali by sme ochotne odpúšťať iným. Ako sme mohli vidieť v podobenstve, ak neodpustíme, nebude nám odpustené. Neodpustenie je jediný hriech, ktorý môže zapríčiniť, aby krv Kristova neprinesla účinok do nášho života.

Keď nazrieme do života kráľa Dávida, vidíme, že to, čo ho urobilo veľkým Božím mužom bolo odpustenie voči svojmu cestovateľskému spoločníkovi. Mnohí ľudia ho zranili a snažili sa o jeho zničenie: Saul, Absolon, Nábal, Šimei a dokonca aj vlastný národ v Ciklágu. Avšak Dávid sa nikdy nepomstil, hoci mal moc to urobiť.

Konečne, v živote Štefana vidíme moc modlitby odpustenia. Kým Saul z Tarzu a iní Židia kameňovali Štefana, on pohliadol k nebesiam a prosil Pána, aby im nepočítal hriech. Toto dostalo Ježišovu pozornosť, lebo v Skutkoch 7:55 sa hovorí, že stál po pravici Boha a všetky ostatné záznamy, týkajúce sa Ježiša po pravici Boha, hovoria, že sedel po pravici. Toto ho nútilo zastat' si, preukázať nadšenie a povedať wow! Toto mi pripomína môj príbeh! Ježiš myslel a povedal si, že musí urobiť niečo pre tohto človeka. Jediný spôsob, aby Saulovi bolo

odpustené bol ten, aby jeho hriechy boli odstránené, a jediný spôsob ako mohli byť jeho hriechy odstránené, bolo spasenie. Ježiš si uvedomil, že na to, aby odpovedal Štefanovi, mal zachrániť Pavla. V kapitole 9 vidíme, že Ježiš sa snaží o Saulovu (Pavlovu) záchranu viac než inokedy v Novej Zmluve. Zjavil sa mu osobne, priamo z neba, zrazil ho k zemi, oslepil ho a dal mu životné napomenutie dávajúc mu trojdňové nadprirodzené vízie. Toto stačilo, aby sa Saul (Pavol) presvedčil o tom, aby strávil zvyšok života kázajúc a píšúc písmo. **Štefanova modlitba odpustenia zrodila apoštola, ktorý napísal väčšiu časť Novej Zmluvy. Štefanova láska k nepriateľom vlastne zničila nepriateľovu moc, ktorá už nemohla ničiť iných kresťanov. Odzbrojil ho a povedal „Môžeš ma zabiť, ale spôsobím, aby si iných kresťanov už nezabíjal.“ Keď odpúšťame, odzbrojujeme našich utláčateľov a uvoľňujeme veľkú moc na zemi.**

Ježišova a Štefanova modlitba odpustenia dosiahla veľké výsledky, ktoré pociťujeme ešte aj dnes. Čo by si ty mohol dosiahnuť modlitbou odpustenia, ktorá by sa týkala tvojich utláčateľov, nepriateľov alebo dokonca aj spoločníka kresťana?

Pastor Edward Thompson

Vianoce

v niečiom zlomenom srdci

Určite je mnohým z nás známa skutočnosť, že sa Ježiš narodil v judskom mestečku Betleheme. Lukášovo evanjelium nás odvádza do toho malého kraja a hovorí nám, že Jozef a Mária – kvôli záväznému sčítaniu ľudu – išli z galilejského mesta Nazaret do mesta svojho pôvodu. Starozákonné proroctvo – vyhlásené ústami proroka Micheáša, viac ako sedem storočí pred príchodom Jozefa a Márie do Betlehema, predpovedalo veľkú udalosť: „A ty, Betlehem, Efrata, pramalý byť medzi tisícami Júdovými, z teba mi vyjde ten, ktorý má byť Panovníkom v Izraelovi, a jeho východiská sú od pradávna, odo dní veku.“ (Mich. 5; 2)

Ako sa dvaja cestujúci približovali k mestu, Micheášovo proroctvo sa blížilo k realizácii. Taktiež, aj splnenie toho, čo anjel Gabriel hovoril Márii v Nazarete: „a hľa, počneš v živote a porodíš syna“ – zapísal evanjelista Lukáš slová anjela – „a nazovieš jeho meno Ježiš. Ten bude veľký a bude sa volať Synom Najvyššieho...“ (Lk. 1; 31 - 32)

Vedení okolnosťami Božej prozreteľnosti, Mária a Jozef dorazili na určené miesto – do Betlehema. Keďže nenašli príkladnejšie ubytovanie, našli útočisko v stajni, alebo možno v jaskyni, ktorá slúžila ako stajňa. V Lukášovom evanjeliu je Ježišovo narodenie opísané veľmi jednoduchým spôsobom, iba niekoľkými slovami: „A porodila svojho prvorodeného syna a zavinula ho do plienok a uložila ho v jasliach...“ (Lk. 2; 7) Takto sa,

na planéte Zem, vo veľmi skromných podmienkach, narodil Ježiš, „Syn Najvyššieho“, ako ho pomenoval anjel Gabriel, a ten ktorý je – podľa Micheášovho proroctva – „odo dní veku“.

No, v tento vianočný čas, sú určite aj tvoje myšlienky s dieťaťom Ježišom. Verím, že pred očami máš obrazy tej stajne, s dieťaťom v jasličkách. V myšlienkach vidíš aj dobrosrdečnú Máriu, vedľa nej Jozefa, a takmer počuješ anjelov, ktorí pastierom oznamujú Ježišovo narodenie. No, vieš, že to nie je jediné miesto, na ktorom sa Ježiš narodil? Som si istý tým, že jestvuje ešte jedno, veľmi zaujímavé miesto – ktoré, taktiež, môžeme považovať miestom Ježišovho narodenia. K tejto myšlienke ma priviedol Charles Spurgeon, známy kazateľ z 19. storočia. Stretol som sa s jeho myšlienkou, ktorá znie asi takto: „Na nebi sa tiež oslavujú Vianoce. Tam na nebi, na sviatočných vianočných bohoslužbách, Kristus je tiež oslávený a zvelebený – ale nie preto, že sa narodil v jasličkách, v stajni, ale preto, že sa narodil v niečiom zlomenom srdci.“ Nezdá sa aj tebe, že by to mohla byť pravda? Ak sa niekto pýta prečo v zlomenom srdci, odpoveď je jednoduchá: Zlomené srdce v sebe nemá prekážok, aby spoznalo a prijalo Pána.

Ó, áno, možno, že Ježišovo narodenie v zlomenom srdci sú tie opravdivé Vianoce, ktoré treba oslavovať a publikovať. Pozývam ťa – priateľa – aby si do svojich rúk vzal Bibliu. Chcem ťa dostať trošku ďalej, tam kde pôsobí dospelý Ježiš. Áno, keď jedno zlomené srdce

objíme Ježiša, Syna Božieho, ktorý kráčal pozemským chodníkom – zdá sa mi to byť ozajstným zmyslom Vianoc, aspoň podľa hore uvedenej myšlienky známeho kazateľa. Otvor si siedmu kapitolu Lukášovho evanjelia. V poslednej časti kapitole sa hovorí o jednom obyčajnom dni – ktorý pre jedného Šimona (Lk. 7; 36 – 50) bol znepokojujúci a smutný deň, a pre jednu ženu sa stal „opravdivými Vianocami“.

Nejaká žena zlomeného srdca hľadala Ježiša. Do vtedy žila hriešnym životom, nenávidená a odmietnutá, pre mnohých – nebola pozoruhodná. Text nám nehovorí kde spoznala Ježiša, ako počula o ňom. Ale to, že Ježiš jestvoval, že ona v ňom spoznala Boha, ktorý miluje a odpúšťa, otriaslo celou jej bytosťou. Hriech, s ktorým bojovala a blízkosť Božej odpúšťajúcej lásky, viedli ju hľadať nový život. Vošla do domu človeka, ktorý sa menoval Šimon, lebo sa dozvedela, že Ježiš je v jeho dome na obede. Prišla k Ježišovi a – vyjadrila mu dojemné uvítanie do jej zlomeného srdca. A to tým spôsobom, že držiac nádobu drahocennej masti si zastala k Ježišovým nohám „a plačúc“ – zdôrazňuje to Evanjelium – začala „slzami kropiť jeho nohy a vlasmi svojej hlavy utierala a bozkávala jeho nohy a mazala masťou.“ (Lk. 7; 38)

Už len sám príchod do Šimonovho domu bol odvážnym činom. Ženy – v podnebí, v ktorom žila – boli v podriadenej polohe. A k tomu, Šimon patril k farizejskej strane, čij členovia zdôrazňovali vonkajšiu zbožnosť a nenávisť k tým, ktorí sa nepridržiali krutých predpisov a náboženských rituálov. Evanjelium uvádza Šimonovu reakciu na príchod tejto ženy: „Keby tento bol prorok“ – myslel si Šimon o Ježišovi – „vedel by, kto a jaká je to žena, ktorá sa ho dotýka, lebo je hriešnica.“ (Lk. 7; 39)

Ježišov vzťah k tejto žene bol ohromujúci pre hostiteľa. Šimon do svojho domu povolal Ježiša, preto že ho aj farizeji trochu uznávali za vplyvného učiteľa a proroka, a tento celkom neslušne zaobchádzal s hriešnou ženou, dovoľiac aby sa ho dotýkala a ukazovala mu svoju priazeň. Predstav si, ako sa cítil Šimon, keď mu Ježiš – poznajúc jeho myšlienky – povedal nasledovné slová: „Či vidíš túto ženu?“ – opýtal sa Ježiš Šimona – „Vošiel som do tvojho domu, a vody na moje nohy si nedal; ale táto slzami skropila moje nohy a vlasmi svojej hlavy poutierala; bozkať nebozkal si ma; ale táto, odkedy som vošiel, neprestala bozkávať moje nohy; olejom si nepomazal mojej hlavy; ale táto masťou pomazala moje nohy. A preto ti hovorím, že sú jej odpustené tie mnohé hriechy, lebo mnoho milovala. Komu sa málo odpúšťa, málo miluje.“ (Lk. 7; 44 – 47)

Bolo to, ako by Ježiš povedal: „Šimon, ty si ma povolal do svojho domu, za účelom získania dobrej povesti. Tvoja pýcha, krutý a bezcitný postoj k ľuďom sú ti dôležitejšie ako prijať ma do srdca. Vidíš vo mne vplyvnú osobu, ďakujúc ktorej môžeš zvýšiť svoju reputáciu, a nevidíš vo mne Boha, ktorý sa túži narodiť v tvojom srdci. A táto žena si prišla vziať nádej pre nový život. Je pravda, že jej srdce je pod ťarchou hriechu, ale je zbavené pýchy, necitlivosti a túžby po vlastnej sláve. Také zlomené srdce mňa vidí a prijíma. Ty si ma povolal do svojho domu, ona do svojho srdca.“ Evanjelium uvádza, že Ježiš prepustil ženu so slovami: „Odpustené sú tvoje hriechy.“ (Lk. 7; 48) a „Tvoja viera ťa zachránila. Chod' v pokoji!“ (Lk. 7; 50) Mohli by sme povedať, že sa Boh narodil v srdci tejto ženy. A tam na nebi – podľa tej krásnej myšlienky Charlesa Spurgeon – uskutočnená je slávnostná vianočná služba, lebo sa Pán narodil v niečom zlomenom srdci.

Či nevidíš, že na Vianoce je kľúčom postoj človekovho srdca? Kým sleduješ Ježišov pozemský krok, zapísaný v evanjeliách, vidíš v ňom Boha, ktorý miluje a odpúšťa? Povolávaš ho do svojho domu, alebo – do svojho srdca? Počuješ, že on aj tvojmu zlomenému srdcu hovorí: „Chod' v pokoji!“ Ak je to tak, v tomto okamihu sa aj tam na nebi oslavujú Vianoce. Ale nezabúdaj, tam na nebi, na slávnostnej vianočnej službe, dôvod pre oslavu je Ježišovo narodenie – v tvojom zlomenom srdci.

Chcem ti žehnať modlitbou: „Nebeský Otče, v mene Ježiša Krista, žehnám tomu, ktorý toto číta, tvojou dobrotou, radosťou a pokojom. Prosím ťa, aby si zotrel každú slzu z jeho očí, tak, aby ho teplo Vianoc vyplnilo nádejou a večným svetlom. Nech prežije radosť neba – kde sa oslavuje narodenie tvojho Syna v jeho srdci. Amen.“

Vlado Pšenko

Preklad: Kristína Uramová

NOVÉ OKO

Manželka a ja sme začiatkom päťdesiatých rokov slúžili ako pastori. Do nášho zhromaždenia prichádzalo šesťročné dievčatko, ktoré do nedelnej školy privádzal otec. Ten človek sa mi neskôr stal dobrým priateľom. Vždy ju priviezol ku vchodu a potom rýchlo zmizol. Často som sa pýtal, kto vlastne sú jej rodičia, lebo otec nikdy neprišiel na službu.

Jedného dňa som dobehol na parkovisko a postavil som sa pred jeho automobil. Bolo to poslednýkrát, že som niečo také urobil. Dobrosrdečný otecko naštartoval motor, nastavil zodpovedajúcu rýchlosť a vyrazil, a ja som sa zachránil skokom do krovia. Bolo zrejmé, že nemal chuť hovoriť s kazateľom.

Odvtedy som si ho ešte viac vzal „pod zub“. Tešil som sa, že dievčatko prichádza do zhromaždenia, ale chcel som, aby prišiel aj on. Vedel som, že je hriešnik, a hriešnici nechcú prichádzať do zhromaždenia.

Jedného dňa sme manželka a ja odcestovali do Philadelphie, navštíviť jej matku. Prebudilo nás tam zvonenie telefónu. Zdvihol som to a počul som divné zvuky. Vedel som, že človek z druhej strany slúchadla plakal. „Brat Schambach!“ povedal mi.

„Kto je to?“ opýtal som sa. Bol to otec, ktorý sa mi vyhýbal. „Niečo nie je v poriadku, keď si ma pomenoval bratom“, povedal som. „Poslednýkrát keď smesa stretli, takmer si prešiel automobilom cezo mňa. Prečo mi voláte?“

„Som v nemocnici v McKeesporte (Pennsylvania).“

„Čo sa deje?“

„Ja som v poriadku, ale moja dcéra nie.“

To šesťročné dievčatko bolo zrenicou otcovho oka. Povedal mi, že toho víkenda ich navštívili príbuzní. Kým sa deti hrali vo dvore, jedel z chlapcov našiel hrdzavý klinec. Zdvihol ho a vyhodil do vzduchu. Klinec zasiahol dievča do oka a zničil ho, preto ho lekári chceli vybrať von.

„Nech operujú ak musia“, povedal som.

„Povedala mi, nech vás pozvem, aby ste prišli!“

„A čo by ste chceli, aby som urobil?“

„Ona si praje, aby ste prišli ku nej a priniesli fľašu s olejom. Hovorí, že všetko bude v poriadku ak sa za ňu pomodlite.“

Deti ozaj majú vieru! „Som vďačný, že ma povolala aby som prišiel“, odpovedal som, „ale čo si vy myslíte o tom?“

„Prosím vás, prídte“, zvolal.

„Dobre, prídem“, rozhodol som sa, „ale nedovoľte lekárom, aby ju operovali, alebo robili čokoľvek iné, kým tam nedorazím!“

Chytil som prvý let do McKeesportu.

Túto nemocnicu som veľmi dobre poznal, preto že som ju kedysi každodenne navštevoval. Lekári ma poznali po mene. Modlil som sa za mnohých nemocných, ktorí tam ležali. Na vchode ma privítali dvaja mladí lekári, hovoriac: „Poponáhľajte zo svojou prácou. Oko sa infikovalo. Musíme ju čo najskôr vziať do operačnej sály a vybrať to čo zostalo z oka.“

„Počkajte!“ povedal som. „Prečo si myslíte, že budete musieť urobiť svoju prácu po tom, ako ja urobím svoju? Neprišiel som kvôli tomu. Nechápete, že to dieťa očakáva na zázrak?“

Deti dôverujú Bohu, a vždy radšej skladám ruky na nich ako na dospelých. Dieťa verí v to, čo sa mu hovorí a dospelí sa snažia všetko vysvetliť logicky, preto často od Boha nedostávajú nič. Deti jednoducho povedia: „Pomodli sa za mňa a všetko bude v poriadku.“

Lekári povedali, že sa so mnou nechcú hádať, a že môžem ísť ku dievčatku, ale neodíšiel som hneď do jej izby. Najprv som odišiel do čakárne, vediac, že tam sedí jej otec.

Našiel som ho sedieť a plakať. Jeho dcéra znášala veľké bolesti.

Prišiel som k nemu a povedal som: „Konečne som dostal možnosť porozprávať sa s vami. Kláknite si! Je čas, aby sme sa modlili.“

Vtedy do čakárne vstúpili dvaja lekári a jeden z nich povedal: „Prosím vás, poďte s nami. Problém sa nachádza v tej miestnosti, nie v tejto.“

Pozrel som sa na nich a odpovedal som: „Práve preto ste vy lekárom a nie kazateľom. Neviete ani len kde problém je! Tohto chlapa naháňam už deväť mesací a neplánujem ho tak rýchlo nechať ísť. Bratu, klákní si dolu! Teraz sa zmieriš s Bohom.“

Nemusel som ho prosiť, aby to urobil. Padol na svoju tvár, pomodlil sa so mnou a dotkli sme sa Boha. On ho spasil a dal mu zázrak znovuzrodenia. Po tom som mu povedal: „Poďme sa pozrieť na Sharon!“ a išli sme ku jej izbe.

Nikdy nezabudnem na tie chvíle. Sharon bola prekrásna blondínka. Ležala na posteli so zaviazaným okom. Keď sme vošli do izby, otočila sa ku nám a s úsmevom na tvári povedala:

„Vedela som že prídete. Teraz je už všetko v poriadku.“

Vybral som fľašu s olejom a išiel ku nej. Lekári pozorovali každý môj krok. Jeden sa ma opýtal: „Čo urobíte?“ Iba som sa na neho pozrel a pomazal som Sharon olejom. „Čo to je? Dajte nech si to pozriem. Je to svätý olej?“ ozval sa znovu.

„Nie, nie je“, odpovedal som. „Vzal som ho z manželkinej kuchine. Ona ho používa na praženie mäsa a kúpila to v supermarkete. V ňom nie je ničoho svätého a ono nemôže nikoho uzdraviť. Môžete sa v ňom okúpať a nebudete uzdravení.“

**„A modlitba viery uzdraví chorého,
a Pán ho pozdvihne, a jestli urobil hriechy,
odpustí sa mu.“
Jakub 5; 15**

Jestvuje niečo silné v dieťati, ktoré dôveruje Bohu. Nemal som chuť odpovedať na otázky lekárov, a preto som ich poprosil aby počkali vonku. „Vy mňa nevypustíte do vašej operačnej sály, a preto vás prosím aby ste teraz vy opustili moju!“

Poslúchli ma a opustili miestnosť.

Nechcel som sa pozerieť na zranené oko. Nie som lekárom. Položil som ruky na Sharon a povedal som jednoduchú modlitbu. Ani som sa netriasol, povedal som iba: „Otče, v Ježišovom mene urob zázrak a daj jej nové oko!“ Bolo to všetko. Pri dverách som videl dvoch lekárov, tak som im mávol rukou aby prišli dnu.

„Môžeme ísť teraz ku nej, ctihodný?“ pýtali sa. Vedel som, že sa mi posmievajú.

„Čo urobíte s ňou?“ zaujímalo ma.

„Povedali sme vám, že sa oko infikovalo, a že ho musíme odstrániť.“

„Už viac nie je infikované“, odpovedal som.

„Čo tým myslíte?“

„Povedali ste mi, že oko je celkom zničené. Viete, ja som sa na oko ani nepozrel.“

„Pravda že je zničené! Práve preto ju musíme operovať“, divili sa.

„Nepotrebuje operáciu. Boh práve urobil zázrak!“ povedal som vediac, že Sharon mala vieru. Vedel som, že takú vieru Boh nesklame – On to nikdy neurobí.

„O akom zázraku hovoríte?“ nechápali.

„Pozrite sa na jej oko!“ povedal som.

Prišli ku posteli, dali dolu väzbu a pozerali sa na tvár dieťaťa.

„Nemôžem tomu uveriť!“ vykriekli.

„Práve preto som vás poprosil, aby ste počkali za dverami. Neveríte ani teraz, keď vlastnými očami vidíte, čo sa stalo.“

Božie Slovo hovorí:

**„...a blahoslavená tá, ktorá uverila,
lebo sa naplní to, čo je bolo hovorené od
Pána.“**

Lukáš 1; 45

Boh si hľadá ľudí, ktorí budú stáť na Jeho Slove dôverujúc mu, že splní to, čo sľúbil. Aby mohol urobiť niečo nadprirodzené, On ťa najprv musí dostať von z územia prirodzeného.

R.W.Shambach
Úryvok z knihy „Zázraky“
Preklad: Kristína Uramová

Víťazstvo na kolenách

Chcel by som sa zmieniť o ľuďoch, o ktorých verím, že su veľmi dôležití v cirkvi.

Možno to nie sú ľudia, ktorí sú známi a na pódiu v našich zboroch. Sú niekde v zákulisí a tam bojujú pre Božie Kráľovstvo. Keď premýšľam o nich, cítim veľký rešpekt.

Verím, že aj Boh miluje takých ľudí. Sú to modlitebníci.

Ľudia, ktorí zastupujú za iných v modlitbe sú nevyhnutne potrební v cirkvi.

Nehovoríme o nich často, len pretože to nie je verejná služba.

Aj Ježiš, keď hovoril o modlitbe, povedal: „Ale keď sa ty modlíš, vojdi do svojej komôrky a zavrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne.“ Matúš 6:6

Ježiš nepovedal „ak sa modlíš“ ale „keď sa modlíš“. Modlitba je súčasťou života každého kresťana.

Jedného dňa Boh nebude odplácať podľa toho do akej miery bola tvoja služba známa ľuďom, ale podľa toho aký si bol verný v službe, ktorú ti On dal.

Najdôležitejšie veci, ktoré robíš často nie sú tie, čo robíš pred druhými, ale to, čo robíš, keď si sám.

Preto Biblia hovorí, že poslední budú prví a prví budú poslední.

V evanjeliu Jána 4:23 Ježiš povedal Samaritánke, že Otec hľadá takých modlitebníkov, ktorí by sa modlili v duchu a pravde.

Ježiš v jednej príležitosti povedal: „Je napísané: Môj dom je domom

modlitby.“ Lukáš 19:46

Keď z nášho domu urobíme „dom modlitby“, Boh bude môcť povedať: ten dom jej môj dom tiež.

V starom zákone je zaznamenaný príbeh o tom, keď nepriateľský národ Amalechický zaútočil na národ Izraela. Mojžiš ihneď zavolať Jozua a rozkázal mu nech si navyberá udatných mužov z národa a nech vyjde a bojuje proti nepriateľovi.

Jozua tak urobil a odišiel do boja. Mojžiš si vzal palicu Božiu do svojej ruky a vyšiel na jeden vrch. Jozua zatiaľ bojoval pod tým vrchom. Potom sa začalo diať niečo zaujímavé.

Pokým držal Mojžiš svoju ruku zdvihnutú, premáhal Izrael, ale keď spustil svoju ruku, premáhal Amalech.

Boli s ním aj Áron a Hur na tom vrchu.

A keďže Mojžišove ruky boli príťažké tak Áron a Hur začali pomáhať Mojžišovi, aby jeho ruky boli hore. Predstavujem si ako Áron a Hur držali Mojžišove ruky hore a hľadali ako Jozua a Izrael víťazí nad Amalechom. Keď však Mojžišove ruky boli dolu, začína premáhať nepriateľ. Znovu Mojžišove ruky hore a Izrael víťazí, keď sú jeho ruky dolu, Amalech víťazí. Vtedy si Áron a Hur uvedomili, že skutočné bojisko nie je tam dole v údolí, ale práve na vrchu, kde sú oni.

O víťazstve nerozhoduje aký silný je Jozua a jeho vojaci, ale to, že či sú Mojžišove ruky horu alebo dolu.

Hovorí sa, že Áron a Hur vzali kameň, posadili Mojžiša a držali

jeho ruky jeden z jednej a druhý z druhej strany. Mojžišove ruky stali takto až do západu slnka. Tak porazil Jozua Amalecha i jeho ľud.

Môžem si predstaviť ako sa Jozua vracia z boja a jeho bojovníci s ním a slávia víťazstvo. A možno nikto si nevšimol Árona a Hura. Nikto im nauznel zásluhu pre dobyté víťazstvo. Ale Áron a Hur vedeli. Nie silou ani mocou, ale duchom Božím sme dostali víťazstvo.

A vždy im zostala v srdci jedna myšlienka: my sme súčasťou víťazstva proti Amelecha v Refidime.

A Mojžiš vystaval oltár a nazval jeho meno: Hospodin môj prapor.

Každý z nás sa môžeme stať ľuďmi ako čo boli Áron a Hur. Ak nemáš službu, ktorá je verejná, vždy sa môžeš modliť.

Tak mnoho ľudí vedia kritizovať tých, ktorí niečo robia, ale tak málo ľudí príde a povie: modlím sa za teba a to, čo konáš v Božom Kráľovstve.

Kresťania sú jediní ľudia, ktorých víťazstvo sa začína na kolenách.

Keď sa skloníš pred Bohom, budeš môcť stať aj pred najsilnejším nepriateľom.

Všetkých, ktorí bojujú v modlitbách chcem povzbudiť. Možno si vás ľudia nevšimnú, ale Boh si vás váži. Pokračujte ďalej! Funguje to. Ďakujúc vám, mnohí ľudia prijmu Pána Ježiša a mnohé duchovné pevnosti budu zborené.

A konečne, ten ktorý má prísť, príde, a nebude meškať. On je ten, ktorý odplacuje tým, ktorí ho hľadajú.

Ján Lacko

Ovládaj sa

Sebaovládanie je úzko spojené s disciplínou. Ak máš jedno, máš aj druhé. Zvyknem hovoriť, že sebaovládanie a disciplína sú priatelia, ktorí ti pomáhajú robiť to, čo nechceš, aby si získal to, čo chceš. Je mylné povedať: „Nedokážem sa ovládať.“ Pravda je, že keby si chcel, dokázal by si to. Ľudia sa zmenia iba vtedy, keď sa postavia zoči-voči pravde o sebe, odhodia výhovorky a prevezmú zodpovednosť za všetky oblasti, ktoré sme spomínali. Premýšľaj nad tým a potom povedz: „Som disciplinovaný a ovládam sa.“

Apoštol Peter písal o vlastnostiach, ktoré treba rozvíjať, a to napríklad usilovnosť, vieru, cnosť a poznávanie (pozri 2Pet 1:5). Potom pokračuje: „[Pridávajte] k poznávaniu sebaovládanie, k sebaovládaniu vytrvalosť, k vytrvalosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú oddanosť, k bratskej oddanosti lásku“ (2Pet 1:6-7, Ekum.pr.). Božou vôľou pre nás je prejavovať lásku iným a to má byť zmyslom kresťanského života. Ak to máme dosiahnuť, potrebujeme sebaovládanie.

Sebaovládanie úzko súvisí so zdržanlivosťou, ktorú Biblia predstavuje ako obdivuhodnú cnosť. Kráľ Šalamún v Prísloviach 1:15 radí svojmu synovi, ako žiť vo svete plnom hriešnych ľudí: „Nevydaj sa s nimi na cestu, zdrž svoje nohy od ich chodníkov“ (Pr 1:15, Ev.pr., dôraz pridaný autorkou). Ďalej konštatuje: „Hovoriť mnoho nie je bez hriechu; ale ten, kto zdržuje svoje rty, má rozum“ (Pr 10:19, Roh.pr., dôraz pridaný autorkou). Vidíme, že zdržanlivosť je súčasťou múdrosti a zároveň patrí k zdravému sedliackemu rozumu: „Rozum človeka zdŕža jeho hnev, a je mu na ozdobu prejsť ponad previnenie“ (Pr 19:11, Roh.pr., dôraz pridaný autorkou).

Zdržanlivosti učme aj svoje deti, pretože ak to neurobíme, dostavia sa problémy.

Starozmluvný kňaz Éli dovolil svojim synom robiť všetko, čo sa im zapáčilo – a to, po čom túžili, bolo hriešne. Boh vyniesol nad Éliho rodinou tento rozsudok: „Oznámim mu, že ja budem súdiť jeho dom až na veky pre hriech, lebo vedel, že jeho synovia si priťahujú kliatbu na seba, ale nezabránil im v tom“ (1Sam 3:13, Ev.pr.). To bola veľmi vysoká cena! Éli sa jej mohol vyhnúť, keby sa bol venoval správnej výchove svojich synov.

Iba disciplinovaný rodič dokáže správne vychovávať svoje deti. Nečakaj, že tvoje deti sa naučia disciplíny, keď vyrastú. Rozdiel medzi deťmi, ktoré dostali dobrú výchovu a tými, ktorým sa jej nedostalo, je priepastný. Je veľmi nepríjemné byť v prítomnosti nevychovaných detí. Bez prestania im treba pripomínať, čo smú a čo nie, skáču iným do reči, nechávajú za sebou neporiadok a sú protivné.

Ako riaditeľka veľkej organizácie, často bývam unavená z ustavičného usmerňovania ľudí, ktorí sú funkčne podo mnou. Iste by bolo ľahšie, keby som niektoré nedostatky prehliadla, alebo zabudla na ne. Musím však svojich zamestnancov vychovávať, pretože viem, že inak by sa nikdy nenaučili disciplíny. **Disciplína nielen vyrieši súčasný problém, ale prinesie aj dobré ovocie v živote napomínaného človeka.** Zaiste, sú aj chvíle, keď treba byť zhovievavým a prehliadnuť niektoré chyby. Ale ak vyplývajú z nedbanlivosti a pravidelne sa opakujú, je čas zaoberať sa nimi.

Mnohí sa o zdržanlivosť a sebaovládanie nezaujímajú a disciplína všeobecne nepatrí medzi ich obľúbené slova. Ľudia radšej žijú podľa hesla: „Rob to, na čo máš chuť.“ Problém je však v tom, že to nefunguje! Verím, že nepreháňam, ak

poviem, že svet ešte nebol v horšom morálnom a duchovnom stave, ako je dnes a že nikdy v dejinách si ľudia nevychutnávali domnelú „slobodu“ takým spôsobom ako v súčasnosti. Pán Boh vie, prečo nás povzbudzuje k disciplinovanosti; začni ju uplatňovať a pochopíš, o čom hovorím. Zamysli sa nad oblasťami, ktoré by si chcel na sebe zlepšiť; môže ísť o oblasť financií, zdravia, plánovania, myslenia alebo čohokoľvek iného. Povedz si: „Som disciplinovaný, ovládam sa a urobím všetko s Božou pomocou, aby som dal svoj život do poriadku.“

Zamysli sa

Myslíš, že sa dostatočne ovládaš? V ktorých oblastiach pociťuješ najväčšiu potrebu zlepšiť svoju schopnosť sebaovládania a disciplíny?

Zdroj sily

„Prísna výchova nikdy nebýva príjemná, skôr v nás vzbudzuje odpor. Až neskôr prinesie ovocie pokoja a spravodlivosti tým, ktorí sa jej podriadili“ (Žid 12:11, pr.Nádej pre každého).

„Všetko smiem, no nie všetko mi osoží, všetko smiem, ale ja sa ničím nedám zotročiť“ (1Kor 6:12, Ekum.pr.).

„[Pridávajte] k poznávaniu sebaovládanie, k sebaovládaniu vytrvalosť, k vytrvalosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú oddanosť, k bratskej oddanosti lásku“ (2Pet 1:6-7, Ekum.pr.).

„Cvič sa v pobožnosti“ (1Tim 4:7, Ev.pr.).

Úryvok z knihy
Sila myšlienok Joyce Meyer
Pripravila Jana Zorjanová

My sme stromy

Všímame si, že niektoré stromy zhadzujú suché staré lístie, iným odlamujú haluze, alebo odpiľujú konáre. To ešte neznamená, že ten strom končí, že zomiera. Naopak. Musí prejsť určitými zmenami, možno bolestivým procesom, aby v svoj stanovený čas priniesol nový a živý plod.

Sú päť typov stromov:

Strom, ktorý sa nevyvinie.

Strom, ktorý uschne.

Strom, ktorý prinesie hnilé plody.

Strom, ktorý prinesie živé plody.

Umelý strom.

Nevyvinutý, krpateľ strom. Toľko námahy pri sadení a zveľad'ovaní. Jeho pán prešiel všetkými úskaliaми k úspešnému pestovaniu, ale strom zostal nevyvinutý. Zostal malý, tenký, láme sa pod ťarchou vetra, nemá silu, aby doniesol úrodu. Aspoň keby bol ozdobou vo dvore, ale nie. Mal všetky podmienky na to, aby plnil svoju funkciu, no zlyhal.

Uschnutý strom. Ešte mladý a plný energie. Predčasne zomrel. Má dobrú zem a užíva si pravidelné polievanie. Jeho konáre sú ťažké, ale bez života. Dokonca môžu ohroziť život iných stromov, ak sa náhodou zrúti na zem. Je veľký, rozšírený, známy, požíval úctu svojej doby, ale predčasne zomrel. Myslel si, že život si vyprodukuje sám, a že nepotrebuje svojho pána. Preto zomrel.

Strom, ktorý prináša hnilé plody. Navonok možno dobrý, ale rozpadávajúci sa hnilobou. Nie je zdravý. O tom svedčia jeho plody. Je zatrpknutý, a hrozí odlomenie a spôsobenie úrazu. Nič neprodukuje, iba žerie. Môže nakaziť i ostatné plody. Treba ho vyrezať. Odvoláva sa na svoje svetoznáme meno a svoj rodokmeň, ale to ho nezachráni pred vyrezávaním. Pán potrebuje živé plody pre svoju rodinu.

Živý strom prinášajúci zrelé a dobré ovocie je vážený u svojho pána. Niekedy prinesie toľko ovocia, že sa láme pod jeho ťarchou. Ale pán má z neho úžitok a radosť. Všetci si trhajú plody a živia sa. Trhanie, lámanie, odpiľovanie ho niekedy bolí, ale vie, že plní svoje poslanie. Prináša život. Jeho zdravotný stav je dobrý, každoročne prináša úrodu. Sprístupňuje svoje plody iným. Vie, že to vyžaduje jeho pán. Ovocie prináša on, ale pán ho oberá, nenecháva si pre seba.

Umelý strom má lesk. Ligoce sa. Často prirodzene vyzerajúci. A predsa je len sfarbený. Je lacný. Nevie, čo je to plod, nikdy ho nepriniesol, pretože nie je živý. Nevonia, nevyrastie do iného tvaru, neprinesie chutný plod a nerozšíri sa. Chce byť obdivovaný, a to je všetko. Údržbu si avšak vyžaduje. Sprchovanie koruny, umývanie a umelý lesk. Viac práce ako úžitku. Dokonca sa rád vyzdobuje, ale iba na Vianoce.

My sme stromy. Poznajú nás po našom ovocí.

Anna Pintír

Definícia Božej lásky

Keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom A keby som mal proroctvo a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal a lásky keby som nemal, nič nie som. A keby som vynaložil na dobročinnosť všetko svoje imanie a keby som vydal svoje telo, aby som bol upálený, a lásky keby som nemal, nič mi to neprospieva. Láska zhovieva, je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechľúbi, nenadáva sa, nechová sa neslušne, nehladá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo. Láska nikdy neprestáva. Ale buď proroctvá, budú zmarené; buď jazyky, umlknú; buď veda, bude zmarená. Lebo z čiastky známe a z čiastky prorokujeme; ale keď príjde to, čo je dokonalé, vtedy to z čiastky bude zmarené. Keď som bol dieťa, vrel som ako dieťa, myslel som ako dieťa, rozumoval som ako dieťa. Ale keď som sa stal mužom, zanechal som detské veci. Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár; teraz poznávam z čiastky, ale potom poznám dokonale tak, ako aj som poznaný. A teraz zostáva viera, nádej a láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska. (1. Korintánom 13)

Božia láska nie je prijímanie, ale dávanie. Ona nie je zameraná na seba, ale na druhých. Človek nemôže dať niečo, čo nemá, čo neprijal. Boh nás miluje práve takou dokonalou láskou. On je prameň tej lásky. Nevýčerpatelný prameň. Z toho prameňa my prijímame lásku, lebo ona tečie k nám. Toľkokrát sme si čítali tieto verše, ale či sme ozajstne uvažovali nad nimi. Či sme prijali tú dokonalú Božiu lásku, alebo sme boli plní seba do tej miery, že nie sme v stave spoznať rozdiel medzi našou a Božou láskou, a teda tak aj chodíme a snažíme sa milovať druhých, mysliac si, že nás Božia láska tak naplnila, že ju musíme usmerňovať na iných. Klam a pokrytectvo skôr alebo neskôr ukážu svoju pravú tvár. Diablov podvod nás určite vedie do rozčarovania, pretože ak to, čím sme naplnení, nie je Božia láska, ale naša snaha niekoho milovať s cieľom ukázať, že sme plní lásky, od samého začiatku je odsúdené na zlyhanie.

Budeme rozčarovaní a my tiež niekoho rozčarujeme. Na základe tejto definície každý môže pouvažovať nad sebou. Boh nás takou láskou miloval aj keď sme boli silní duchovne, ale aj vtedy, keď sme boli na dne púšte. Jeho láska k nám nezáležala od toho, akí sme my boli. Jeho láska nebola ničím podmienená. Boh v nás veril, aj keď sme my boli v najväčšej agónii, keď sa nám zdalo, že nám život už nič neznamená, jednoducho povediac duchovne mŕtvi. Dokonca aj vtedy, keď sme sa ho zriekli a odhodili ho, On sa nás nezriekol, čo viac, bol s nami. Keď

sme boli nalomená trstina, nedolomil nás, ale sa staral o nás. Bol k nám trpezlivý a nežný, chránil nás, veril nám a znášal našu bolesť a trápenie. Jemu bolo ťažko, že sa na to pozeral s túžbou naplniť nás Jeho láskou a pokojom, silou a Duch mu bol smutný, pretože sme si to nevšimli, necítili sme Jeho prítomnosť, keďže sme svoj pohľad mali uprení na seba.

Veril v nás aj vtedy, keď sme klamali seba a druhých. S takou láskou nám odpúšťal, keď sme robili pokánie, že naše hriechy hádzal na hlbiny mora. Poznal každý náš krok, vedel kde zlyháme, ale ani vtedy neprestával nám veriť. Ani jeden náš hriech neovplyvnil Jeho názor o nás alebo nespôsobil, aby Jeho láska chladla. Tá dokonalá láska bola vždy rovnakej intenzity. Či sme prijali takú lásku, že môžeme na rovnaký spôsob milovať, trpieť, odpúšťať, nevracať zlé, nesúdiť, veriť bez ohľadu na to, koľko nás niekto zranil, klamal, urážal, využíval... Zostaneme v láske s tým ľuďom alebo človekovi?

Budeme tu, aby sme mu podali ruku, ak vidíme, že už nieto života v ňom, že nieto nič dobrého v ňom, alebo sa iba otočíme s názorom, že čo hľadal, to aj dostal. Možno sa budeme vyhovárať, že sme príliš dlho trpeli a že si ten človek nezaslúži náš čas a nervy. Možno sa budeme sťažovať, že sme vynaložili úsilie, peniaze a teraz je už dosť. Budeme mať pocit, že nás niekto využil? Ak sa to stáva, buďte si istí, že to nebola Božia láska. Nepokračujte v tej láske, lebo príde ďalšie rozčarovanie.

Stratíte osoby, ktoré ste milovali,

pretože ste sa rozčarovali. Odmietnete ich a teda položíte to bremeno odmietnutia na ich chrbát. Aj vy budete odmietnutí... Tá pokrytecká sebecká láska sa bude rozširovať ako vírus z jedného človeka na druhého a tiež všetko to zlé, čo ju nasleduje. Láska mnohých ochladne a nepriateľ bude iba čakať, kedy budete v takom stave, že nebudete mať nikoho vedľa seba, keď nebudete nikomu veriť, keď budete ponechaní napospas a keď budete, prinajhoršom, oddelení od Boha. Tehla na tehlu, a tak vybudujete múr vôkol seba, že nebudete môcť počuť ani Boží hlas. Vtedy prichádza nepriateľ pre svoju korisť. Diabol vždy útočí na vašu lásku, potom vieru a zostane vám iba nádej, ktorá bez lásky zanikne. Božia láska nie je účinná ak neožije vo vás. Môžete poznať všetky Božie tajomstvá a Písmo, ale to je nič, ak Slovo neprodukuje reakciu vo vás, ak ho nežijete... Môžeme byť vynikajúci teológovia a experti čo sa týka Biblie, a ešte stále to môže byť iba slovo na papieri. Slovo zabíja, ale Duch oživuje. Tá dokonalá láska z 1. Korintánom 13 je všetkým sprístupnená. Boh milostive čaká, aby nás ňou naplnil. Nie je zdarma, ale má svoju cenu. Cena je veľmi vysoká, ale v porovnaní s tým, čo dostaneme, oplatí sa. Cena je zriekanie sa.

Úplné zriekanie sa bez toho, aby sme si niečo ponechali. Všetko to, čo sme niekedy boli s naším JA, JA, JA, s našou túžbou JA, JA, JA, s každým naším naplnením na osobnom základe JA, JA, JA a len JA. Zhodme to zo seba a prídme pred neho úplne nahý a On

nás zaodeje a naplní láskou. Príďme k tomu prameňu a pime z neho, dovoliť, aby sa jeho požehnania vylievali cez nás k ostatným. Každá jazva a úraz spôsobené zranením alebo rozčarováním budú vyliečené a jazvy zmiznú a tiež aj pamiatka na ne, pretože láska Božia naplní každý pór vášho tela, že nezostane miesto pre niečo iné. Možno niekto povie, že je to nemožné, aby niekto tak miloval, iba jediný Boh. Avšak, aby sa to zrealizovalo, najprv musíme mať skúsenosť s Božou láskou voči nám.

Keď zažijete tú skúsenosť, ľahko ju spoznáte a budete nesmierne

požehnaní. Keď sa obrátite k Bohu v úprimnom pokání a prijmete jeho odpustenie vo viere, už vtedy začnete zažívať jeho lásku. Boh vám dá aj osobu, cez ktorú bude manifestovať tú lásku, že proste nebudete môcť veriť, čo všetko Boh pre vás činí a aký je milostivý a ako vás miluje. Všetko to, čo ste v pokání priniesli pred Neho a všetko, čoho ste sa úprimne zriekli, Boh desaťnásobne vráti svojou láskou a požehnaním. Budete opití Duchom Božím, že sa bude zdať, že ste pili nejaký alkoholický nápoj...

Zakončím s veršami z Písma, pretože mám pocit, že by som mohla ešte písať

a nebolo by konca...

Láska zhovieva, je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechľúbi, nenadúva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa neprávosťou, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo. Láska nikdy neprestáva. A teraz zostáva viera, nádej a láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska. (1. Korintanom 13)

Bojana Mikić

Úryvok z knihy

Moc modlitby ženy

Modlitba má moc

Nezáleží na tom, koľko máš rokov, aký je tvoj rodinný stav, alebo ako dlho si veriaci. Si žena, preto je táto kniha určená práve tebe. Už vyše tridsať rokov verne nasledujem Pána a za ten čas som sa od neho nikdy nevzdialila; no aj napriek tomu si uvedomujem, že túto knihu potrebujem aj ja. V skutočnosti som ju písala pre nás obe – pre teba aj pre seba. A to preto, že som práve taká ako ty. Často mám pocit, že život nie je ľahký a jednoduchý – ba práve naopak: veľakrát sa podobá silnému horúcemu a suchému vetru, ani zďaleka nie je jemným osviežujúcim vánkom.

Zistila som, že Pán Boh dokáže predou mnou urovnať cestu, utíšiť búrky, ochrániť mňa aj mojich drahých a zjednodušiť to, čo sa zdá nepreniknuteľne zložité – a to vtedy, keď na neho zložím všetky svoje starosti. To sa však neudeje samo od seba a bez modlitby.

V uponáhľanom kolobehu života si nenachádzame dostatok času na modlitbu, alebo sa modlíme iba vtedy, keď sa ocitneme v problémoch. Neposilňujeme vzťah s Bohom, nesnažíme sa skutočne ho spoznať a neodhaľujeme pre ním

svoje najhlbšie túžby. Pri vysokom životnom tempe sme zbehli z diaľnice, ktorou k nám požehnanie. Riskujeme, že jedného dňa sa zobudíme s pocitom prázdna a neistoty a uvedomíme si desivú pravdu, že z pevného základu zostal piesok a z duchovnej výzbroje krehká škrupinka. Stalo sa to aj mne. Pred niekoľkými rokmi som sa ocitla v kolotoči práce, starostlivosti o dospievajúce deti a snahe byť dobrou manželkou a gazdinou. Písala som knihy, veľa cestovala, aby som ich propagovala, chodila na všetky zhromaždenia zboru, pomáhala som tým, ktorí to potrebovali, a usilovala sa, aby všetci okolo mňa boli spokojní a šťastní. Pri tom všetkom som však zanedbala to najdôležitejšie – osobný vzťah s Pánom. Nevzdialila som sa od neho, naopak – nevedela som si predstaviť jediný deň bez neho. Ani som sa neprestala modliť, veď v skutočnosti som sa horlivo prihovárala za mnohých ľudí. Ale nemodlila som sa za svoj vzťah s Bohom. Aj Slovo som pravidelne čítala a skúmala, pretože som to potrebovala pri písaní kníh a prednáškach. Nedávala som však Pánu Bohu čas, aby sa mi osobne prihovárал. Robila som, čo bolo dobré, ale zanedbávala to najdôležitejšie. Bez toho, aby som si to uvedomila, z Márie sa stala Marta (Luk 10:38-42).

Nevenovala som dostatok času osobnému stretnutiu sa s Pánom, čo sa prejavilo totálnym vyčerpaním. Cítila som sa ako vaječná škrupinka, ktorá neodolá ani najmenšiemu tlaku zvonka. Vedela som, že potrebujem Boha, pretože je pre mňa najdôležitejší na svete. Nič iné by nemohlo utíšiť hlad, ktorý som cítila v srdci. Vtedy som si uvedomila, aké je dôležité ustrážiť si osobný vzťah s Pánom v modlitbe.

Ak sa chceme vyhnúť tomu, čo som zažila, modlime sa za každú oblasť svojho života, aby sme boli zakorenené v Božích zaslúbeniach. Zistíme, kým Boh je a akými máme byť my. Pomôže nám to žiť podľa Božej vôle, nie podľa svojej. Vďaka tomu budeme zrak upierať na to, čo je večné, nie na pomimutélné a pochopíme, na čom skutočne záleží. Naučíme sa rozlišovať pravdu od lži. Naša viera nadobudne novú silu a pretrvá aj vtedy, keď sa bude zdať, že zmena nie je možná. Vďaka tomu sa staneme Božími ženami, akými chceme a máme byť. Ktorá z nás po tom netúži?

V predchádzajúcich knihách som písala o tom, ako sa manželia môžu za seba navzájom modliť a rodičia prihovárať za deti. Táto kniha sa venuje tomu, ako sa môžeš modliť sama za seba. Chcem ti dať návod, ako sa priblížiť k nebeskému Otcovi, aby si mohla cítiť jeho objatie, objaviť jeho plán pre svoj život, dosiahnuť v ňom úplné naplnenie a prijať všetko, čo pre teba pripravil. Chcem ti ukázať, ako sa účinne modliť za to, aby Pán Boh získal viac mesta v tvojom živote.

Je ťažké modliť sa sama za seba?

Máš pocit, že za iných ľudí sa modlí ľahšie ako za seba? V mojom prípade to platí jednoznačne. Dokážem sa modliť za svojho manžela, deti, pribudzných, známych, priateľov, ba dokonca aj neznámych, o ktorých som počula v správach, ale prosím za vlastné potreby mi príde zaťažko. Jedným z dôvodov je, že potreby iných ľudí rýchlo rozpoznám.

Tých mojich je veľmi veľa, často sú komplikované, preto ich neviem ani jasne pomenovať. My ženy sa často priveľmi angažujeme v životoch blízkych a zamotávame do každodenných povinností, takže

sa nakoniec modlíme iba za naliehavé, krízové situácie. Niekedy sa pod tlakom okolností zmôžeme iba na výkrik o pomoc.

Máš pocit, že sa ti život vymkol spod kontroly? Prežívaš tlak, kvôli ktorému sa nemôžeš tešiť z plnohodnotného života? Trápi ťa, že kvôli rozličným úlohám a očakávaniam zo strany iných ľudí zanedbávaš to, na čom skutočne záleží? Poznám to z vlastnej skúsenosti.

Cítiš sa „zaseknutá“ v jednom bode a nedokážeš sa pohnúť vpred? Zdá sa ti, že si dokonca zaradila spiatočku? Stratila si víziu do budúcnosti? Alebo si nikdy žiadnu nemala? Pochybuješ o tom, či azda dosiahneš cieľ, ktorý má Pán Boh s tvojím životom? Cítiš v srdci prázdnotu, frustráciu alebo nenaplnenie? Aj ja som to zažila na vlastnej koži. Chceš zažívať viac Božej prítomnosti? Túžiš Pána hlbšie spoznať? Chceš mu viac slúžiť, ale máš pocit, že ti chýba čas, energia a príležitosti? Potrebuješ s ním viac tráviť čas v modlitbe? Chýba tvojim modlitbám väčšia miera viery? Túžiš lepšie porozumieť Božiemu slovu? Potrebuješ objat' Ježiša a cítiť bezpečie jeho náručia? Ja tiež túžim po tom istom.

Dobrá správa je, že Pán Boh chce, aby sme to takto prežívali. Chce aby si túžila po jeho prítomnosti a len v ňom hľadala naplnenie.

Chce, aby si s ním mala dôverný vzťah a lepšie poznala jeho Slovo. Chce, aby si mu zverila svoje nádeje a túžby a dôverovala, že sa o všetko postará. Ak to urobíš, zahrnie ťa nekonečnou milosťou a požehnaním. Taká je totiž jeho vôľa s tvojím životom. Nič z toho však nie je možné bez modlitby.

Všetci pociťujeme potrebu prehĺbenia vzťahu s Bohom. Autorka v tejto knihe okrem príkladov z vlastného života ponúka konkrétne modlitby a biblické verše, ktoré v mnohom inšpirujú a povzbudia. STORMIE OMARTIAN je úspešnou autorkou kníh, na Slovensku sa stali bestsellermi Moc manželkiných modlitieb, Moc manželových modlitieb a Moc modlitby rodiča. Stormie žije v Spojených štátoch a s manželom Michaelom majú tri dospelé deti.

Urivok z knihy:
Moc modlitby ženy - Stormie Omartian
Pripravila: Zuzana Kačanskí

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Rimanom 14:17 „Veď kráľovstvo Božie nie je v tom, čo jete a pijete, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom.“
Lukáš 11:10 „Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu bude otvorené.“

Človek je hľadájúca bytosť. Stále niečo hľadáme, najviac sú to informácie rôzneho typu, začnúc od novinových či miestnych klebiet, potom duchovných odpovedí, vzdelávacieho alebo vedeckého výskumu. Ako vieme, táto ľudská vlastnosť môže byť budujúca, ale aj deštruktívna, keď hľadáme, alebo už plníme svoju myseľ zlými vecami. Avšak verím, že Boh dal do srdca človeka túto „hľadájúcu“ vlastnosť, aby na prvom mieste hľadal Boha a tak našiel určitý pokoj a zároveň pevný bod, ktorý toľko potrebuje.

Čo ale hľadáš ty? V duchu som počul ako mi Pán hovorí túto vetu: „Chcem pozdvihnúť svoj ľud, on ale hľadá obyčajnú informáciu, obyčajnú definíciu pre svoju teológiu namiesto, aby hľadal Mňa.“ Uvedomil som si, že mnohí z nás sme spoznali, že viera v Ježiša Krista nie je obyčajná ideológia, ale živá neotrasiteľná skutočnosť. Apoštoli za túto skutočnosť položili svoje životy, napriek tomu nemožno si nevšimnúť, že ideológia - alebo ako hovorí Pavol, litera - sa chcela vkradnúť aj medzi nich a zničiť rýdzość učenia. Vo veľkej miere to spôsobilo aj hľadanie ďalších duchovných vecí. Je jasné, že ak robíme Božiu prácu, tak Satan zasieva kúkoľ a to je prirodzený postup, ktorý nemôžeme ovplyvniť. Možno vo svojich myšlienkach už hľadáš osobu pripomínajúcu ten „kúkoľ“, človeka, ktorý má v sebe obyčajnú literu alebo snúžku informácií a duchovný život a Božie Kráľovstvo v ňom nie je. Tvoja vec ale nie je trhať kúkoľ, si zodpovedný hlavne za seba. Ján hovorí „sme v tom pravom“, tvoja vec je zostávať v tom pravom. Ale naša prirodzenosť a túžba po hľadaní môže byť nebezpečná a zmiasť našu vieru podobne ako sa to stávalo niektorým v prvej cirkvi a apoštol Pavol musel napravlvať nesprávne učenia. Je dôležité vedieť, že nie je možné duchovne rásť a zároveň nebyť duchovne hladní. Rast je spojený s hľadaním odpovedí a ak duchovne nerastieš, začínaš sa vzdialovať od Boha. Ako je napísané „nie si ani horúci, ani studený, vyplujem ťa zo svojích úst.“ Čo teraz? Keď budem plný túžby spoznávať nové veci a budem duchovne rásť, dostávam sa do nebezpečenstva, že budem tým hľadaním zvedený. Keď ale prestanem hľadať, duchovne sa vzdelávať, zastavím svoj duchovný rast a vzdialim sa od Božej prítomnosti. Už poznáš odpoveď? Je jednoduchá a možno ju poznáš.

Je to pokora. Nemôžeš všetko robiť sám, nemôžeš si myslieť, že na všetko nájdeš odpoveď. Musíš všetko robiť s niekým, musíš hľadať Ježiša a zároveň „byť v ňom, byť v tom pravom.“ A tvoj duchovný rast bude známy všetkým.

Igor Mamojka

SLOVÁ UZDRAVENIA

Jeden človek povedal: „Máme schopnosť hovoriť slová viery, ktoré vedú k zázrakom... My zaobchádzame s našimi slovami buď k nášmu úžitku, alebo k zničeniu.“

Naše slová majú byť ako soľ. Soľ má dve základné funkcie: zabraňuje tomu, aby sa veci kazili a dodáva chuť. Soľ by mala chrániť a nie kaziť, vždy by mala mať dobrú chuť a podporovať dobré veci.

Ale nestačí sa naučiť len hovoriť tie správne

slová, záleží na tvojom správnom postoji. Pretože vždy bude platiť slovo, ktoré je zapísané v Matúšovi 12:34 „...čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.“ A taktiež i Jakob 3:12 „Tak ani niktorý prameň nemôže vydať slanú i sladkú vodu.“ Nemôžeš sfaľšovať čo je v tvojom srdci. Očisti svoje srdce a budú čisté i tvoje slová.

So svojimi slovami môžeš spôsobiť problémy sebe aj ľuďom okolo seba. Lebo ak „jazyk múdrych prináša uzdravenie“ (Príslovia 12:18), potom jazyk nemúdrych prináša chorobu.

Mnohí ľudia hovoria len negatívne, zlé slová, ale možno práve tí ľudia prechádzajú cez nejaký stres, ťažkosť v ich živote, možno sú zaneprázdnení alebo v strachu. Mnohí z nich len potrebujú slovo, ktoré prinesie uzdravenie do ich života.

Buď kresťan, ktorý dáva nádej ľuďom okolo seba, ktorý prináša uzdravenie do ich života jazykom, ktorý je ako hotový liek.

Lýdia Mamojka

NÁDEJ POSLEDNÁ UMIERA

Nádej posledná umiera. Tento výrok ste určite už viackrát počuli. Ak ste ho nevyslovili práve vy, vyslovil ho niekto iný vo vašej prítomnosti. Aj napriek tomu, že sa používa veľmi často, predsa sa málokto nad jeho podstatou hlboko zamyslí. Do tejto skupiny, žiaľ, patrím aj ja. Keď sa mojím blíznym alebo známym prihodilo niečo zlé, nepríjemné, trápne, snažila som sa ich potešiť slovami: „Nevzdávaj sa, nádej posledná umiera.“ Myslela som, že im tým ako-tak pomôžem a poteším ale vždy, keď som to vyslovila, v zápätí som pocítila, že moje slová strácajú hodnotu. Zneli prázdno, neisto. Akoby som v tej chvíli nedôverovala v ich hodnotu a silu. Ako môžem potešiť iných, keď neverím vlastným slovám? Vyslovila som ich len preto, lebo sa používajú tak často, alebo preto, že som nemala čo iné povedať? Počas návštevy mojej staručkej susedky, pomyslela som si na túto otázku. Keď som ju videla ležať bezvládnú na posteli, v jednej chvíli som nevedela, čo jej mám povedať. Ako ju mám potešiť? Čo sa hovorí človeku, ktorému smrť klope na dvere? „Nebojte sa, vyliečite sa?“ alebo „Nebojte sa, všetko bude v poriadku?“ Sú tieto slová úprimné a dostatočné? Potešia utrápené srdce? Možno, že áno, ale len na chvíľu. Ja som však cítila, že jej to nemôžem povedať. Nechcela som ju pozeráť do očí a pritom hovoriť, čo vôbec necítim. Namiesto toho som vstala zo stoličky priblížila sa k jej posteli a povedala: „Majte vieru v Boha. Budte trpezlivá. Boh si vypočuje vaše prosby a želania. Život je veľká skúška, ktorú musíme úspešne prekonať a to môžeme len s Bohom.“ Pocítila som, ako sa vo mne prebúdza radosť. Tieto slová mi zneli oveľa úprimnejšie a teplejšie. V nich sa skrýva nádej, ktorá umiera posledná. Čo ma fascinuje na starenke je to, že aj napriek veľkým telesným bolestiam jej duša zostáva zdravá a čistá. Je pevne rozhodnutá trpezlivo čakať na Božiu milosť. Nevzdáva sa, lebo verí, že jej prosby Boh vyslyší a privedie ju do kráľovstva nebeského. Tým sa v mojich očiach stala skutočnou víťazkou. Milí moji, kedykoľvek a čokoľvek vás bude trápiť, **NEVZDÁVAJTE SA!** Dôverujte Bohu, ktorý vám určite pomôže prekonať všetky prekážky. Majte nádej, ktorá nikdy neumrie, ale s Pánom Bohom bude žiť, aby sa raz realizovala na Jeho slávu. *Martina Bartošová*

PREČO SA MI TO STALO?

Bol raz jeden roľník, ktorý vyhľadal vo svojej dedine mudrca, aby sa mu pošťazoval ako sa mu v ničom nedarí. Nevedel ako to má ďalej zvládať a chcel sa vzdať. Bol znechutený večnými svármi a hádkami. Vyzeralo to tak, ako keby sa v jeho živote po vyriešení jedného problému okamžite objavil nový, ďalší.

Mudrc ho požiadal, aby išiel k jazeru a priniesol vedro vody. Potom rozliat vodu do troch hrncov a každý zavesil na hák nad ohnisko. Onedlho začala voda vriieť. Do prvého hrnca vložil zväzok mrkvy, do druhého niekoľko vajec a do posledného hrst čajových lístkov. Nechal všetko variť polhodiny a potom zvesil všetky hrnce. Vybral mrkvu a položil ju do jednej misky, vajcia do druhej a čaj nalial do tretej. Potom sa obrátil k roľníkovi a spýtal sa ho:

„Povedz, čo vidíš?“

„Mrkvu, vajcia a čaj“, odvetil roľník.

Mudrc mu prikázal:

„Vezmi si mrkvu a povedz, čo cítiš.“

Roľník tak spravil a odvetil:

„Mrkva je mäkká.“

Potom ho mudrc vyzval, aby rozbil jedno vajce. Keď ho roľník olúpал, zistil, že vajce je vnútri tvrdé. Napokon mu mudrc prikázal odpiť si z čaju. Roľník sa usmial, keď ochutnal nádhernú arómu čaju. Potom sa spýtal mudrca:

„Čo to má znamenať?“

Mudrc mu vysvetlil, že každá z týchto troch vecí bola vystavená rovnakému protivníkovi - vriacej vode. Každá zareagovala inak. Mrkva bola pred varením tvrdá a krehká,

po varení sa stala mäkkou a jemnou. Surové vajce bolo krehké, jeho tvrdá škrupina chránila mäkké vnútro, ale vo vriacej vode stvrdlo. Čajové listy sa však zachovali zvláštne. Potom ako ich mudrc vhodil do vriacej vody, zmenila farbu.

„Ako sa zachováš ty?“, spýtal sa roľníka. „Keď ti protivník zaklope na dvere, ako zareaguješ? Ako mrkva, vajce alebo čajový lístok?“

Ak sa ocitnete v situácii, že musíte čeliť prekážkam, ktoré Vám život pripravil, spýtajte sa sami seba: „Čo som? Som mrkva, ktorá pôsobí dojemom, že je tvrdá, ale pod tlakom bolesti a problémov zmäknem a stratím silu? Som vajce s krehkým srdcom a voľne plynúcim duchom, ale po strate zamestnania, rozvede, finančných ťažkostiach alebo po inej skúške stvrdnem a znehybniem? Alebo som ako čajový lístok, ktorý zmení horúcu vodu, čiže okolnosti, ktoré mu spôsobili bolesť?“ Keď teplota vody stúpne, začne mať vôňu a chuť. Keď ste ako čajový list a stane sa Vám to najhoršie, onedlho Vám bude lepšie a Vy dokážete zmeniť situáciu okolo seba. A v čase, keď budú skúšky najťažšie, sa odrazíte odo dna a zdvihnete sa na vyššiu úroveň.

Teda, ako sa dokážete postaviť proti nepriateľovi?

Ako mrkva, vajce alebo čajový list?

Zdroj: www.mamsvojsen.blogspot.com

Pripravila Jana Zorjanová

prpravila Tatjana Pintírová

Predstieraná dobrota odpudzuje viac ako zjavná zloba.
Príslovie

Sú ľudia, ktorí chcú radšej miesto na státie v prvej triede ako miesto na sedenie v tretej triede. Nie sú to nijakí sympatickí ľudia.

Tucholsky

Odvaha je dobrou vlastnosťou, ale vytrvalosť oveľa lepšou.

Fontane

Vo veľkej duši je všetko veľké.

Pascal

Pre človeka je najdôležitejšia a najpotrebnejšia tá práca, ktorej výsledky nevidí.

Ruskin

Čin, ktorý sme vykonali bez ohľadu na odmenu, je najlepším činom, aký človek môže vykonať.

Tolstoj

Odpustiť znamená zvíťaziť.

Neznámy autor

Tajnička

	H	V	I	E	Z	D	A	
F	E	N	V	G	L	I	I	
E	R	Y	A	Y	A	E		K
Z	O	S		P	T	Ť	A	A
O	D		N	T	O	A	R	D
J	E	Ž	I	Š	O	C	R	I
E	S	M	A	R	I	A	Y	V
B	E	T	L	E	H	E	M	O
	I	C	R	D	U	M		

Pripravila: Daniela Širka

1. BETLEHEM
2. DIEŤA
3. EGYPT
4. HERODES
5. HVIEZDA
6. JEŽIŠ
7. JOZEF
8. KADIVO
9. MÁRIA
10. MYRRA
11. MUDRCI
12. SYN
13. ZLATO

Vyriešenie:

Názov sviatku, v ktorom oslavujeme narodenie Ježiša Krista.

K biblickému významu napíšte príslušné meno:

1. Syn príľnutia

2. Syn počutia

3. Syn pravice

4. Syn mzdy

5. Syn videnia

6. Syn bývania

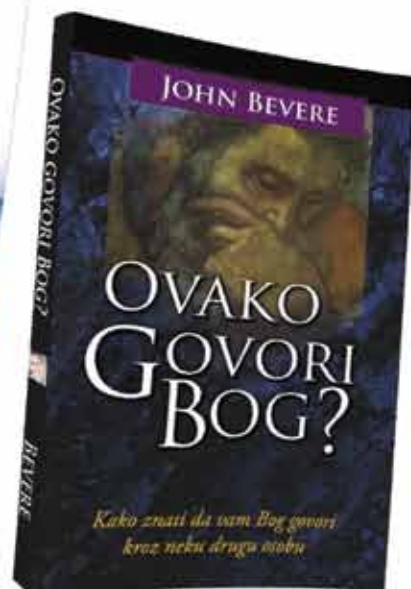
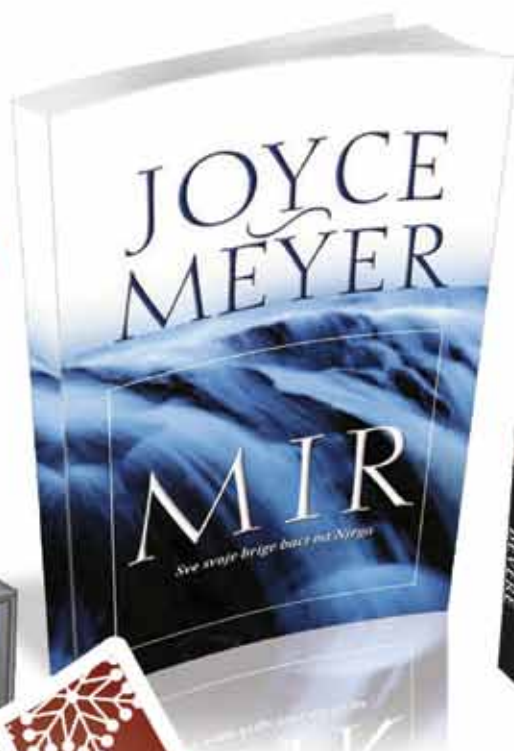
7. Syn blahoslavenstva

8. Syn borby

Pripravil: Daniel Pintir

Vyriešenie: Silný Boh s nami.

Tlačené a hudobné vydania

John Bevere - Ovako govori Bog?
Vianočné piesne
Joyce Meyer - Mir

iba 800 din

Hvala Ti 5
Cena: 400 din

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“ KULPIN 21472, Radnička br. 23, SRBIJA Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E-mail: manna.casopis@gmail.com | web adresa: www.manna.org.rs

Obsah kníh, ktoré sú v ponuke, nemusí odrážať názory, ktoré zastáva Zdrúženie "Manna"

Nova generacija

Prva nastavna godina

UPCI-St. Louis, USA
GATS
Global Association of Theological Studies

Ko? - Ova mogućnost se pruža svakome, ko je gladan i žedan znanja, da nauči više iz Božje Reči, i ko ima želju u svom srcu da bude upotrebljen od Boga, radi propovedanja Božje Reči našem narodu

Kada? - **Akadska godina** počinje u Januaru a završava se u Novembru. Predavanja neće biti tokom meseca Jula, Avgusta i Decembra. Tokom prvog semestra studiraju se 5 predmeta, a sledećeg semestra drugih 5 predmeta. Za svaki predmet obezbedjen je štampani materijal. Predavanja će biti jednom mesečno, Petkom uveče od 18:00 - 20:45 i Subotom od 9:00 do 15:00h.

Gde? - Na dve lokacije, u Bačkom Petrovcu i u Padini.

Predavači? - Domaći i inostrani učitelji, koji imaju iza sebe višegodišnje iskustvo predavača po ovom programu.

- Mogućnost studiranja jednu ili tri godine
- U asocijaciji sa Global Association of Theological Studies, UPCI, St. Louis, MO USA
- Akademski nivo sa naglaskom na duhovnost
- Domaći i inostrani predavači

Školarina:

Školarina iznosi 100 EUR-a za ukupno 90 časova. Cena obuhvata predavanja, štampani materijal, ručak i osveženje. Pre početka predavanja, prilikom upisa potrebno je uplatiti 25 EUR-a, dok ostatak može i na rate. Plaćanje u evrima ili dinarskoj protivvrednosti. Popust od 10 % za sve one koji uplate punu cenu pri registraciji, pre početka nastave.

B.B.I. - Bački Petrovac Prijava: Jaroslav Andrašik, Mob. 063/86-59-447, e-mail: andrasik1@stcable.net

B.I.S. - Padina Prijava: Martin Širka, Mob. 063/707-2-606, e-mail: martinsirka952@gmail.com

Svim potencijalnim studentima, koji žele da se upišu u Biblijsku školu 2014. godine a koji ne mogu sebi obezbediti finansijska sredstva za školarinu, Udruženje za promociju hrišćanskih vrednosti Manna, obezbediće sufinansiranje u iznosu od 50% od cene školarine. Da bi ostvarili sufinansiranje, potrebno je poslati Molbu, u slobodnoj formi na e-mail: manna.casopis@gmail.com